

THE LATE MR. M. L. M. ZAYNUDIN, M.M.C.

காலஞ்சென்ற
கனம் எம். எல். எம். லெய்னுத்தின்,
எம். எம். ஸி.

முஸ்லிம் பாதுகாவலன்,

THE "MUSLIM GUARDIAN."

புத்தகம் 6.]

ஐப்பசி, 1907.

[இலக்கம் 8.

Vol. 6.]

OCTOBER, 1907.

[No. 8.

Notes by the Editor.

We re-
The Late Mr. M. L. M. Zaynudin. produce in this number the portrait of the late Mr. M. L. M. Zaynudin whose untimely death occurred last month. It was with extreme regret that we learned of his demise, because he was one of the few gentlemen who were competent among the members of the Mohammedan community, to be called upon to fill respectable positions in public life. He was not, as said by the Mayor the other day, a man of many words, but nevertheless he was keen and intelligent enough to protect the interest of his constituents in the Municipal Council of Colombo, while representing therein the Pettah Ward, for a period of about eight years. His kindness and amiability had endeared him to many who had come in contact with him, in the course of their business, and all of them, we trust, will deplore the fate which snatched him from his dear ones in the prime of life. We refer to Mr. Zaynudin's death in our Tamil columns at length.

The New Member of the Municipal Council, Colombo.

We congratulate Mr. N. H. M. Abdul Cader Proctor, on his election as a member of the Municipal Council, Colombo, to represent the Pettah Ward, which is one of the most important wards in the Municipality. He belongs, as said by Mr. James Pieris, while proposing his name for election, to a highly respected family in the Mohammedan community of Colombo, and is liked, for his good qualities, by the Muslims as well as the non-Muslims. He is a member of the learned profession, and has the distinction of being the first lawyer among the Mohammedans of Colombo, who, as stated by Mr. Pieris on the occasion, had so long been thinking only of making money. Money is, no doubt, a very important factor, but our co-religionists should not forget that it is only the means and not the end. We trust that the words of Mr. Pieris to the effect that it was very necessary that Mohammedans should have

education would leave a lasting impression on the mind of the Mohammedan gentlemen who were present at the Municipal Office when Mr. Pieris was speaking. The Mohammedans of Ceylon are apparently entertaining the mistaken idea that wealth alone would suffice, hence the lamentable exhibition of contempt for education and the educated, noted generally among them. Our co-religionists ought to have perceived by this time that it is not their wealth, but the education, though limited, that is in their community now, that secures honor for the community, and makes its rights and privileges respected. If they have not perceived it yet, sooner they learn it better. Wealth was in the community heretofore as it is now, and the retrogression of the Muslims of Ceylon had for its cause the want of education, and not of wealth. To our knowledge there are some young educated Muslims, in families not reputed to be rich, who are considered by our wealthy folks as destined to be employed as menials, but who, in case they have the requisite pecuniary aid, will ultimately prove to be real acquisitions to their community.

The Egyptian *The Daily News*, **Question.** after giving a résumé of Moustafa Kamel Pasha's letter to Sir Henry Campbell-Bannermann, publishes the following comments :—

It is impossible for any Liberal to read without some sympathy the

letter addressed by Moustafa Kamel Pasha to Sir Henry Campbell-Bannermann.

The date is historic—the 14th of September just a hundred years ago saw the departure of the British troops from Egypt; the 14th of September, twentyfive years ago, saw their triumphant entrance into Cairo.

He can recall the repeated promises of evacuation again and again enunciated in the most deliberate fashion by British Prime Ministers in the face of the civilised world. When (if ever), he asks are those promises going to be fulfilled? He can announce (with unhappy truth) that the deplorable incident of Denshawai has made more for the development of Egyptian Nationalism than all the efforts of unaided patriotism.

It may safely be asserted, indeed, that a few more Denshawais scattered over the Imperial dominion would bring the whole fabric of Empire tumbling to the ground. "Good government can never replace self government" is a Liberal maxim which this patriot does well to recall to the minds of English Liberals.

No free nation can consent to the permanent establishment of a benevolent despotism over a subject people.

We proclaim the wonders of our rule in Egypt and India, and the security and comfort we have established amongst their common peoples. We need to be continually reminded that this rule will ultimately be judged, not by its being, but by its purposes and end.

The final test will be its capacity for establishing amongst these people at present under our control some independent vigour of national life, which will maintain and improve the work already accomplished, when our Empire has followed all other empires into the region of dreams and memories.

English School in Turkey. An appeal on behalf of the English boys living in Turkey has been issued from the Manchester office of the British Chamber of Commerce in that country.

A high school for English boys has now been opened in Constantinople, for the purpose of providing a sound education, especial attention being paid to the study of French and Turkish, the two languages most required in Turkey.

Mr. George Thomas, honorary secretary of the Chamber for the North of England, writes urging the advantages of the school and adding;—"The difficulty is that owing to the school having no support, in the way of a subsidy from our Government, like similar schools for the French, German, and other boys, the directors are obliged to ask all British merchants and others who have the welfare of their country at heart to support the school by their subscriptions and donations."—*The Crescent*.

An Address on Islam.

The following address was given to the members of the Baptist Young Men's Society, at their request, by Mr. I. L. M. Abdul Azeez, President of the Moors' Union, and Editor of this magazine, on the 27th September 1907, at 5-30 p.m. at the Baptist Mission House, Kinsey Road, Cinnamon Gardens, Colombo. The Rev. Howard J. Charter, B. A. B. D. presided on the occasion;—
Chairman and Gentlemen.

When I received your invitation to address you on Mohammedanism, I naturally felt happy at being afforded an opportunity to explain the religion, which I believe with

much delight, to the members of a Christian organization, who are so frank as to have as much knowledge as possible of a religion which is not their own. But, as you ought to know, the subject is a very comprehensive one to which justice cannot be done fully in a short address like the one which I propose to give you this evening.

The real name of the religion which you call Mohammedanism is Islam. It is the religion which was revealed by God to Adam and the prophets who appeared from among his posterity. Mohammed, who was one of those prophets, purified it of all the blemishes which he found to attach to it at his time, and restore it to its primitive nobleness and simplicity. The Muslims say in the words of the Koran "we follow the religion of Abraham, the orthodox, who was no idolater; we believe in God, and that which hath been sent down to us, and that which hath been sent down unto Abraham and Ismail and Isaac, and the tribes, and that which was delivered unto Moses and Jesus, and that which was delivered unto the prophets from the Lord; we make no distinction between any of them and to God we are resigned." Before I explain to you that simple religion of Islam which has no dogmas whatever, I shall say a few words anent the life of its founder.

Among the Arabian people the most important tribe was that of the Koraish, who were descended from Fihri, surnamed Koraish, which in ancient Arabic means merchant. Abdul Muttalib, a Koraishite leader, had several sons and daughters. Four of his sons were famous in Arabian history. They were Abu Talib, Abbas, Hamza, and Abdullah. The last named was married to a lady called Amina, but died soon after his marriage, in the twenty-fifth year of

his age. A few days after his death Amina gave birth at Mecca on the 29th August 570, to a son, who was named Mohammed, or the Praised one. When Mohammed was only six years old his mother died. Since then he was thrown on the care of his grandfather, Abdul Muttalib, but that venerable chief died about 579 A. D. confiding the infant son of Abdullah to the charge of Abu Talib, who succeeded him in the patriarchate of Mecca. Mohammed passed his early life in the house of Abu Talib. He was sweet and gentle of disposition, painfully sensitive to human suffering, and was much beloved in his small circle. Abu Talib was not rich like his ancestors, and hence Mohammed's life was not free from labour. The younger members of the family had to take their turn in tending the flocks and herds. From his early youth Mohammed was given to meditation. He travelled twice into Syria with his uncle Abu Talib, and in his twenty-fifth year married Khadija, a lady famous in Arabian history for the nobility of her character. They had children. All the sons died in infancy, but the daughters lived to see the great events of their fathers' life. Mohammed lived quietly for the next fifteen years. His gentle disposition, severe purity of life, unflinching faithfulness, and stern sense of duty won for him the title of al-Amin. He was very fond of children who flocked round him whenever he went out; and it is said that he never passed them without a kindly smile. He was in the habit of spending a month every year in meditation and spiritual communion in a cave in Mount Hira, not far from Mecca, and one night as he lay in the cave wrapped in his mantle God spoke to his soul and said "Read in the name of thy Lord, who hath created (all things), who hath created man from a clot of blood. Read for thy Lord is

most generous." This is the first of the series of revelations that were given to him from time to time. The next revelation was, "Oh thou that art covered arise and preach, and magnify thy Lord. Purify thy garments, and shun abomination, and do not expect a return for thy liberality, but wait patiently for thy Lord." Henceforth Mohammed's life is devoted to the task of raising his people from their degradation, of making them give up their evil ways, and of teaching them their duties to God and to their fellow beings.

His wife, Khadija, first accepted his mission and abandoned idolatry. Then Ali, Abu Baker, Omer, Hamza and Osman followed. When Mohammed (on whom be peace) first began to preach the Koraish laughed at him, but when they found him earnest their animosity grew into persecution. They began to ill-treat him and his followers, some of whom they tortured to death. Many of his disciples took refuge with a Christian King in Abyssinia, whilst others remained to suffer ill-treatment and persecution by the side of their Teacher. On the death of Abu Talib and Khadija, which happened shortly after, the Koraish redoubled their persecutions. Hopeless now of success among the Meccans he proceeded to Tharif, but the people there drove him from their city pelting him with stones. He returned to Mecca, and lived there for some time retired from his people, preaching occasionally, and confining his efforts mainly to the strangers who came to Mecca. Thus he obtained a few disciples among some Yathrebites, who came to Mecca. They accepted his mission and took a pledge that they would not worship idols, would not steal, nor commit any wicked act, or kill their children or slander people. These Yathrebites returned to their homes, and spread the news that a Prophet had arisen among the Arabs to wear

them from their evil ways. In the year 622 A. D. the Yathrebites sent a deputation to invite Mohammed to their city. As Yathreb was a rival city to Mecca the news of this invitation and of the pledge roused the fury of the Koraish against the Prophet and his disciples whom they decided to kill. Many of the latter escaped to Yathreb. Warned of the danger Mohammed took refuge in a cave with his companion Abu Baker, and, after remaining there for two days, left it, and reached Yathreb on Friday, the 2nd of July 622. This flight is called "Hegira," from which dates the Mohammedan Calendar. With great enthusiasm the people of Yathreb received the Prophet and his Meccan disciples, and the name of their city was changed from Yathreb to Medinat-un-nabi (the city of the Prophet), or shortly Medina, which name it has borne ever since. A mosque was built, where Mohammed preached his simple religion telling the people of the glory and beneficence of God, and inculcating strong moral principles. He abolished all tribal distinctions, and called the inhabitants of Medina *Ansar* or Helpers, and those of Mecca, who abandoned their homes for the sake of their faith and followed him *Muhajjirin* or the exiles. All that time there was no law or order in any city in Arabia. Mohammed introduced order in Medina. He was now not only a Teacher, but also the Chief Magistrate of the people. The Meccans were angered with the Medinites for sheltering Mohammed and his disciples, and a conflict between them was unavoidable. The first fight took place in the valley of Bedr, a few miles from Medina, where the Meccans were defeated. The second fight took place at Ohad, which resulted in the defeat of the Medinites. The Meccans, however, retreated without attacking the city of Medina, for their loss was very great. In the fifth year of the Hegira the Meccans again invaded Medina with an army of 10,000 men, whom the Muslims opposed with 3000 men. This fight is called "the war of the ditch" from the trench dug around the unprotected part of Medina under the prophet's direction. Every attempt of the invaders to storm the city failed, and as, fortunately for the besieged, the elements combined against their enemies, rain and storm killing their horses, and provisions became scanty the Meccan army retreated and dissolved. After this failure of Meccans the new religion began to make rapid progress, and tribe after tribe adopted it. In the sixth year of the Hegira Mohammed despatched embassies to the King of Persia, the Byzantine Emperor, and the Coptic King of Egypt to invite them to accept Islam. Heraclius and Macquoquis received the ambassadors with courtesy, whilst Chosroe Parvis drove the envoy from his presence with contumely. Another messenger sent to a Christian prince subject to Byzantium, who lived near Damascus, was cruelly murdered. The Koraishites perceiving the impolicy of warring with a man whose power was incessantly increasing concluded a treaty with Mohammed for ten years, the terms of which included that Mohammed and his followers were at liberty to visit Mecca as pilgrims, and to remain there for three days, exercising their religious rites. In accordance with it the Prophet and his followers visited the sacred shrine at Mecca towards the end of the seventh year of the Hegira, and the inhabitants vacated their city so as not to come in contact with the Muslims. After they left the Meccans returned to their homes. Another term of the truce was that the Koraish and their allies should not attack the Muslims, nor their allies, during the period stipulated, but the Koraish violated it soon after, by attacking with

their allies the Banu Baker the tribe of Banu Khuza, who were under the protection of and in alliance with the Muslims. The injured people brought their complaint to Mohammed and asked for justice. The reign of iniquity and oppression had lasted long at Mecca. The Prophet immediately marched 10,000 men against the Meccans. With the exception of slight resistance, in which several Muslims were killed, Mohammed (on whom be peace) entered Mecca almost unopposed.

Thus he entered the city which had ill-treated him, as a conqueror. It lay now completely at his mercy, but in the hour of triumph every evil suffered was forgotten, every injury inflicted was forgiven, and a general amnesty was extended to the population of Mecca. No house was robbed, and no woman was insulted, but the idols of the nation were relentlessly destroyed. They heard the old voice at which they were wont to scoff and jeer: "Truth has come and falsehood vanisheth; verily falsehood is evanescent." And then dawned upon them the truth. Having destroyed the ancient idols and abolishing the pagan rites Mohammed delivered a sermon to the assembled people. He dwelt first upon the natural equality and brotherhood of mankind, in the words of the Koran, and then said: "Descendants of Koraish, how do you think I should act towards you?" "With kindness and pity gracious brother and nephew" replied they. At these words tears came to the eye of the Prophet, who said: "I shall speak unto you as Joseph spoke unto his brothers. I shall not reproach you today; God will forgive. He is the most merciful and compassionate." Hosts upon hosts came, and adopted the religion of Mohammed. Seated on the hill of Safa he received the old pledge exacted before from the Yathrebites; "They would not adore anything (except God); they would not

commit larceny, adultery, infanticide; they would not utter falsehood, nor speak evil of women." Thus was the Koranic prophecy fulfilled: "When arrives victory and assistance from God and seest thou men enter in hosts the religion of God, then utter the praise of thy Lord and implore His pardon. For he loveth to turn in mercy to those who seek Him." The next year, the ninth of the Hegira, Mohammed was busy in receiving the embassies which came from all parts of Arabia to accept Islam. When the people of Arabia came flocking to join his faith he felt that his work was accomplished. The eleventh year of the Hegira saw his death. On Monday, the 8th June 632, whilst praying earnestly in whisper, the spirit of the great Prophet took flight to the blessed companionship on high.

"So ended," says Ameer Ali (to whom I am also indebted for the account I have already given) "a life consecrated from first to last to the service of God and humanity. Is there another to be compared to his, with all its trials and temptations? Is there another which has stood the fire of the world, and came out so unscathed. The humble preacher had risen to be the ruler of Arabia, the equal of Chosroes and of Caesar, the arbiter of the destinies of a nation. But the same humility of spirit, the same nobility of soul and purity of heart, austerity of conduct, refinement and delicacy of feeling, and stern devotion to duty which had won him the title of al-Amin combined with a severe sense of self-examination, are ever the distinguishing traits of his character."

(To be continued.)

இலங்கை முஸ்லிம்களின் சீர்திருத்தம்.

—:0:—

அறிவோ அறிவீனமோ யெது நாம் கொள்ளத் தக்கது.

யாம இப்பத்திரிகையைத் திரும்பப் பிரசுரிக்கத் துவங்கிய நாள் துவக்கம் இலங்கை முஸ்லிம்களின் சீர்திருத்தத்தைக் குறித்து எழுதும்படி சில உண்பாசளால் கேட்கப்பட்டு வந்தாலும், அவ் விஷயத்தைக் குறித்தழுதுகிற மிக்கத் தேவையான சாரியமென்ற நிசாய மெமக்கிருந்தாலும், அவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசும்பொழுது எம்நாய்த தாரின் பலசொல்கககக் கண்டிக்க வேண்டியதாய் வருமேயென்ற வெண்ணாமும், அவர்கள் வணக்கமான காரியங்க ளென்று வெண்ணுகிற சிலவிஷயங்களை யீ னுன் மடமையானவை யென்று கட்டவ நமே யென்ற கருத்தும் உதில் பிரவேசிக்க விடாது எம்ம இதுகாறும் ததித்துக்கொண்டிருந்தன. ஆகிலும் நானற்கு நாள எம்மலர்களின் செய்கைகளை யாம் ஆலேசிக்கும் கால் அவர்களின் அறிவற்ற செய்கைகளுக்கெதிராய் எமது சத்தத்தை யுயாத்துகிறது எமது கடமை யென்றும், அக்கடமையை நிறைவேற்றுகிருப்பது குற்ற மென்றும் தோன்றுகிறது. ஆதலால் யாம்மேலே காட்டப்பட்ட மகுடத்தின்கீழ் இலங்கை முஸ்லிம்களின் சீர்திருத்தத்தைக் குறித்துக் காலத்துக்குக்காலம் எமதுகருத்துகளைத் தெரிவித்துக் கெண்டி வருதற்குத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம். எமது கருத்துப் பிறரின்

கருத்துக்கு விரோதமாயிருக்கலாம். ஆகிலும் எமது கருத்தின் நியாயத்தை யெம்மா லேன்றிய அளவு விளக்கக் காட்டுவோம்.

நாம இதுகாறும் ததித்துக் கொண்டிருந்த விஷயத்தில் இப்பொழுது பிரவேசிக்க எம்மைத் துண்டிவிட்ட சாரியங்களுள் ஒன்றைச் சொல்லுகிறோம். கொழும்பிலுள்ள எமது கையொப்பக்காரர்களு ளிருவர் உங்களுக்கப்பத்திரிகை வாசிக்க வேண்டியென்றும், தாங்களைத் பார்ப்பதில்லையென்றும், ஆறுமாதத்தோடு பத்திரிகையைத் தங்களுக்குப்பாது நிறுத்தும்படிக்கும், சொன்னதாய் எமக்கு வரவேண்டிய கையொப்பப் பணங்களை யமவுபண்ணுகிற "சில் கலகடர்" எமக்குத் தெரிவித்தார். அந்த இருவரும் எமது நேசர்கள். தொழிலாளர்கள், பொருளுள்ளவர்கள். நெடுந்தெருவில் வியாபாரஞ் செய்பவர்கள், அவர்களுக்கு வருடமொன்றுக்கு ஐந்து ரூபா செலவுசெய்வது வருட பெரும் காரியமல்ல. அப்படியிருந்தும் அவர்கா பத்திரிகையை நிறுத்தும்படி சொன்ன காரணம் யாதென்று யாம் ஆலேசிக்கத்தோம். "முஸ்லிம பாதுகாவலன்" வருட மொன்றுக்கு ஐந்து ரூபா பெறுமதியற்றதா? இலங்கையில் அல்லது இந்தியாவில் அல்லது தமிழ்ப்பாஷைப்பேசுகிற முஸ்லிம்கள் வசிக்கிற எந்தத்தேசத்திலாவது அதைப் போன்ற வொர்பத்திரிகை படங்களைரிடும் வைதிக லெசனிகை விஷயங்களோடும் இதுகாறும் பிரசுரிக்கப்படாதிருக்க, அது இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குக் கீர்க்கியைக் கொடுக்கத்தக்க வொர் அரிய பத்திரிகையாயிருக்க அதுவருடத்துக்கு ஐந்து ரூபா பெருதென்று அதன்

பெறுமதியை யறிந்த எவனும் சொல்லான். ஆதலின்மேற்படி இருகனவான்களும் பத்திரிகையை நிறுத்தும்படி கேட்டதற்கு வேறுகாரணமிருக்க வேண்டும். அந்தக்காரணம் அவர்கள் பத்திரிகையையும் கல்வியையும் மதிகாரத்தே யென்று யாம் நம்புகிறோம். கல்வியையும் கல்வியுடையாரையும் அவர்களின் பரோபகாரமுயற்சிகளையும் மதிக்கா திருக்கும் குணம் மேற்படி கனவான்களில் மாத்திரமல்ல இலங்கை முஸ்லீம் களுள் பெரும்பாலாரில் காணப்படுவதால் அவர்களின் சீர்திருத்தத்தையும் அறிவை அல்லது அறிவீனத்தையும் பொதுவாய்க் கவனிக்கப் புகுந்தோம்.

யாம் இப்பத்திரிகையை ஸ்தாபித்து யிக்க சிரமத்தோடு நடத்திவருவது எமது சாதியின் சீர்திக்காயும் நன்மைக காயுமெயன்றி யாம் பொருள் சம்பாதித்து ஐசுவரியவானாகி விடுதற்கல்ல. பத்திரிகையை யசரிதற்குவேண்டிய முதல் கிடைத்தால் யாம் திருத்தி யடைந்து கொள்வோம். இப்பத்திரிகை எங்கள் சாதிக் கு மகிமையைக் கொடுக்கத்தக்கதென்று எமக்குத்தோன்றுவதுபோல் எமது நண்பர்களுக்கும் தோன்றவேண்டும். நாம் இப்பத்திரிகையின் முதற் பிரதியை "இலங்கை கைம்ஸ்" பத்திராதிபருக் கனுப்பியபொழுது அவர் பத்திரிகையைப் புகழ்ந்தும் அதற்கு வாழி கூறியும் எமக்கு தைரியஞ் சொல்லியும் எழுதிய கைக்கடிதம் எம்மிடம் இருக்கின்றது. இவ்வாறு அன்னிபரால் மதிக்கப்படும் இப்பத்திரிகை எமது நண்பர்களின் மதிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தவறுகிற காரணமென்ன? அந்தக்காரணம் அவர்கள் கல்வியை ஏனாமாய் எ

ண்ணுயதே யென்று யாம் அறிந்துகொண்டோம். எமது பத்திரிகையைப் போலவே மற்றும் பத்திரிகைகளும் எங்கள் சாகியத்தாரால் அபகூத்தோடு பாவிக்கப்படுகின்றன வென்பதையாம் அறிவோம். ஆதலால் அவர்களில் தோன்றும் இக்குணத்தின் காரணத்தை ஆலோசிப்பதும் அதையகற்றும்படி அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறதும் அவர்களை மற்றும் கல்வியும் சீர்திருத்தமும் உள்ள மனிதர்களைப்பின்பற்றி நடக்குதற்குத் தூண்டிவிடுவதும் எமது கடமையே.

நாம் மேலே குறித்த இரு நண்பர்களும் தாங்கள் பத்திரிகையெடுப்பதன் றி வாசிப்பதில்லையென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். தாங்கள் வாசித்துப் பலன்பெறாத பத்திரிகைக்குப் பணங்கொடுப்பது வீணான காரியமென்று அவர்கள் எண்ணுவது குற்றமாயிராது. யாம் இப்பத்திரிகையை நடத்துவது கல்வியை எம் சாகியத்தாருள் பரப்பவேயன்றி யாம் முன் சொன்னபடி பணம் சம்பாதிக்கவல்ல. ஆதலால் யாம் அவர்கள் பணங்கொடுக்க அசம்மதங் கொண்டதைக் கவனியாது பத்திரிகையை வாசிக்காது எறிந்துவிட்டதைக் கவனிக்கப்புகுந்தோம். அவர்களுக்கு அல்லாருத்த ஆலாசீரத்தையும் கல்பையும் கொடுத்திருக்கின்றானல்லவா? சீர்த்ததைப் பசி, தாகம், வெயில், மழை முதலிய இடையூறுகளை விட்டும் காப்பாற்றவே அவர்கள் வியாபாரஞ்செய்து பணத்தைச் சம்பாதித்துத் தீன்களை வாங்கிப் புகிக்கிறவர்களாகவும் வீடுகளைக் கட்டி அவற்றில் வசிச்சிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பணத்தைச் சம்பாதித்து அதைக்கொண்டு தீன் உடை வீடு மு

தலியவற்றைத் தேடிக்கொள்ளாதவரையில் அவர்களின் சரீரம் இறந்துபோகும். இது மெய்யாயின் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு மேற்படி காரியங்கள் தேவையாயிருப்பதுபோல் கல்பைக் காப்பாற்றுவதற்கு அறிவுவேண்டுமென்பது இவர்களுக்குத் தோன்றாதிருப்பதென்ன? அறிவைக் கொடாதவரையில் கல்பு இறந்துபோகுமென்பதை இவர்கள் அறியாதகாரணமென்ன? கல்பு இறந்துபோனால் இவர்கள் மிருகசாதிகளைப்போலிருந்து இறக்கவேண்டியதாய் வருமென்று நம்பாதிருப்பதென்ன? ஓ நாய்கள் குறுஆன் ஓதுகிறோம். மவுலாது ஓதுகின்றோம், நஸீஹத்துப் பெற்றிருக்கின்றோம், திக்கிற செய்கின்றோம், அமல் செய்கின்றோம், இவைகள் எங்கள் கல்பை ஹயாத்தாக்கிவைக்குமென்று இவர்கள் எண்ணக்கூடும். மெய்யாகவே சல்வியில்லாத, அறிவைக்கொண்டு கல்பை வெளிச்சப்படுத்தாத மனிதர்களின் குறுஆன் ஓதலிலும், மவுலாது ஓதலிலும், சஸீஹத்திலும், திக்கிலும், அமலிலும் யாதொரு பிரயோசனமில்லை யென்பதையும், அவர்களில்விஷயங்களிலேமாத்றப்பட்டிருக்கின்றார்களென்பதையும் நன்றாய் அக்தாட்சிப்படுத்திக் காட்டுவோம், இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் அவர்கள் சீர்திருத்த மடையவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றார்களென்பதைத் தெளிவாய் எடுத்துக்காட்டுவோம். ஆஸ்தியுடைய செல்வந்தரான எம் சகோதரர்கள் தொழிலுக்குச்செல்லும் நேரம் போக பாககியுள்ள காலத்தை வாசித்தலிலும் தங்கள் கல்புக்கு வெளிச்சத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய வேறு காரியங்களைச் செய்வதிலும் கழிக்காது விணில் கழி

க்கின்றார்கள். இவர்கள் தங்களிடம்கல்பு உண்டென்பதையும் அதைத் துலக்க வேண்டுமென்பதையும் மறந்து விண்பேச்சிலும் விண்தொழிலும் பெறுமதியான காலத்தைக்கழிப்பதற்கும் அறிவு, யோக்கியம், பரோபகாரம் ஆகியவற்றை ஏளனமாய்ப்பாவிப்பதற்கும் காரணமிருக்கவேண்டும். ஆம். மெய்யாகவே அதற்குக் காரணமிருக்கிறது. அதைச்சொல்லத் துணிகின்றோம். இருளிலுள்ளவர்கள் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டால் அவர்களுக்குக் கண் கூச்சமுண்டாகுமென்பது மெய். அதற்காய் அவர்கள் குறைநினைக்கக்கூடாது. எமது பேச்சுகள் எங்கள் சாதியாரின் வழக்கங்களுக்கெதிராய்ச் செல்லுமன்றி மனிதர்களுக்கெதிராய்ச் செல்லா, ஆதலின் யாம் மனிதர்களை கிங்கும் குற்றத்துக்குட்பட மாட்டோம். அச்செய்கை எம்மால் வெறுக்கப்பட்டது.

எங்கள் சாதியாரின் மனம் இருளடைந்திருப்பதற்கு இரண்டு காரணங்க ளிருக்கின்றன. முதலாவது, அவர்கள் பணமொன்றேபெரிதானதென்று எண்ணியிருப்பது. பணம் மேன்மை யுள்ளதென்பது மெய். இவ்வுலகத்தில் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யவும் பணமவேணும். கல்விபடிப்பதற்குத் தானும் பணமவேண்டும். ஆதிலும் பணம் கருவியாயிருக்கத்தகுமன்றி முகாந்தாமாயிருக்கத் தகுமன்று. நாய்கள் அல்லாருத்தஆலாவையறிவதற்காய்ப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றோமன்றி பணம் சம்பாதித்தற்காய்ப் படைக்கப்படவில்லை. ஆகிலும் அல்லாருத்தஆலாவையறிவதற்குச் செல்லுகிறவர்களுக்குச் சில முஸ்திப்புகள் தேவை.

அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குப் பணம் வேண்டும். ஆகவே பணம் ஒரு துணைக்கருவியாயிருக்கிறதன்றி மனிதனின் சிவப்பின் முகாந்தரமன்று. இந்தவுண்மையை யறிந்துகொள்ளாத இலங்கை முஸ்லிம்கள் பணமொன்றே பிரதானமான தென்முக அதுவொருவனிடம் இருந்தால் அவனுக்கு வேறொன்றும் அவசியமில்லாமல் நினைக்கிறார்கள். பணக்காரர்களைத் தெய்வங்களைப்போல் பாவித்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றார்கள். ஒருவன் எப்படிப்பட்ட மடையொருவருக்கு அல்லது மடையொருவரிடம் அல்லது மடையொருவரிடம் பணமிருக்கில் அவனுக்கு மரியாதை செய்கின்றார்கள். அருமையாய்ப் பெற்று வளர்த்த பெண்மக்களைக் கவியாணம் பண்ணிக்கொடுக்கிறார்கள். அதிகமான சீதனத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள். இன்னும் இவைபோன்ற காரியங்களுக்கும் செய்கின்றார்கள். அவனென்ன தன்மையே ஆள்ளவன்? அவனின் குணமென்ன? செயலென்ன? திரானியென்ன? அவன் கல்வி யுள்ளவனா? புத்தியுள்ளவனா? நான்மடக்கை யுள்ளவனா? என்று விசாரிப்பதே யில்லை. கேட்கப்பட்ட பொருளை கொடுக்கப்படும். தேடாதத பொருள் கிடைக்காது. ஆதலால் எம் மவர்களால் விரும்பப்படாத கல்வியூகம் நல்லொழுக்கம் முதலியவை எம் மவர்களுள் மறைந்து விடுகின்றன. அவற்றிற்கு பதல் அறிவினமும் மடமையும் அயோக்கியமும் காணப்படுகின்றன. எவர்களாலும் பெரிதாய்க் காணப்படுகின்ற. பணத்தையே எவ்விதமாவது பெற்றுக்கொள்ளாததற்கு ஒவ்வொருவனும் நாடுகின்றான். ஆகிலும் அவன்பணம் கருவியென்பதை மறந்து அ

துவே முகாந்தரமென்று நம்பியிருப்பதால் அதைக்கொண்டு தனதுவயிற்றை நினைப்பதிலும் தனது இச்சைகளை நினைவேற்று வதிலும் பராக்காயிருக்கின்றான். தாளிருப்பது பணத்துக்காக வென்றும் பணமிருப்பது தனக்காக வென்றும் பூணமாய் நம்பிவிடுகின்றான். இவ்வாறு இருக்கதை யொப்ப தனது காலத்தைத் தின்பதிலும் குடிப்பதிலும் உறங்குவதிலும் கழித்து நிரூபிப்பதை வீண்பச்சில் போகிறவனின் இருதயம் இருளடைந்திருப்பதில் யாதுசந்தேகமிருக்கின்றது. பணமொன்றே பெரிதென்றெண்ணுகிறவர்கள் தாமதமடையாபி பிறரையும் மடையாக்கி விடுகிறார்கள். அவர்களின் இருதயம் இருளடைந்து விடுகின்றது. இருதயமென்றென்றிருப்பதைத் தானும் அவர்கள் அறியாதவர்களாயிருக்கின்றார்கள்.

இரண்டாவது எங்கள் சாகியத்தார் சாப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பது. இந்தக்குணம் கொழுமடில் வசிக்கிற முஸ்லிம்களில் அடிகமாய்க் காணப்படுகின்றது. சாப்பாடு கொடுப்பதைப் பிரதானமான காரியமாகவும், அதற்குப்போகிறதை அகிலும் அதிக பிரதானமான காரியமாகவும் எதிருக்கின்றார்கள். ஒரு முஸ்லிமுக்கு அல்லா குத்தஆலா பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் அவன் அல்லாவுக்கு நன்றிசெலுத்தும் பொருட்டும் மனிதர்களுக்கு தனிசெய்யும் பொருட்டும் மவுலாது ஒதுவித்துச் சாப்பாடு கொடுக்கின்றான். இதன்பலனை யறிய அவன் தேடுவதில்லை. இந்த வழக்கம் இத்தேசத்தில் எந்த மட்டத்திக்கு விட்டதேயானால் முஸ்லிம் சாகியத்தாருக்குப் பொ

துவாய்ப்புலன் கொடுக்கத்தக்க நன்மைசெய்ய நாடுகிற ஓர் முஸ்லிம் கந்தூரி யொன்றையே தெரிந்து கொள்ளுகின்றார். கந்தூரி கொடுப்பவரிடம் வேறு பொது தருமம் காணப்படுவதில்லை. கந்தூரியைத் தவிர வேறுவிதமான தரும மிருக்கிற தென்றும் அவர் நம்பவில்லை. கந்தூரி யோர் தருமமல்ல வென்பதை யவர் அறியவுமில்லை. இதன் பலனென்ன அல்லது நஷ்டமென்ன என்பதையும் இது எங்கள் சாதியையுயர்த்துகிறதா அல்லது தாழ்த்துகிறதா வென்பதையும் அறியத்தேடாது ஒருவரைக் கண்டு மற்றொருவர் இவ்வழக்கத்தை நடத்திவருகின்றார். மேலும் பணக்காரர்கள் கந்தூரி கொடுப்பது போதாமல் வேறு சிலர் பணஞ்சேர்த்துப் பொதுக்கந்தூரி கொடுக்கவும் துணிந்துவிட்டார்கள். பள்ளிவாசல்களில் வருடாந்த கந்தூரிகளையும் வைத்துக்கொண்டார்கள். இதனால் சாப்பாட்டாலாகும் கெடுதி அதிகப்படுத்தக்காபிற்று. கந்தூரியிலுள்ள நன்மையையும் தின்மையையும் பின்னால் எடுத்துக்காட்டுவோம். இப்பொழுது இந்நகரம்மென் சொல்லுகின்றோம். இக்காலத்தில் இத்தேசத்தில் கொடுக்கப்படுகிற கந்தூரியாலாகிற நன்மையைப்பார்க்கிலும் தீமையே யதிகம். மனிதர்கள் சாப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டு விடுகிறார்கள். எல்லாக்காரியங்களிலும் சாப்பாட்டையே முதற்கவனிக்கிறார்கள். வயிற்றுக்குள் போகிறதைப் பிரதானமாய்க் கவனிப்பவனின் பெறுமதி வயிற்றுக்குள்ளிருந்து வெளிப்படுகிறதின் பெறுமதியே யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு சாப்பாட்டைப் பிரதானமாய்க் கவனிக்கிற குணம் அவர்

களி லதிகப்படுவதினாலேயே அவர்களின் மனம் இருளடைகின்றது. இதுவொரு வேளை யவர்களுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆகிலும் அவர்கள் அறிந்தாவது அறியாமலாவது இத்தற்குணத்தைக் கொள்ளுகின்றார்களென்பது மெய். இதை வாசிக்கிற சிலர் நாம்சொலவது தவறென்று மகந்தூரிக்குச் செல்லுகிற மனிதர்கள் கந்தூரி கொடுப்பவர்களின் அழைப்புக்காய்ச் செல்லுகிறார்களென்றி சாப்பாட்டுக்காய்ச் செல்லவில்லை யென்றும் எண்ணக்கூடும். இவ்வெண்ணம் பொய்யானதென்பதற் கோர் அத்தாட்சி சொல்லுகின்றோம்.

கொழும்பிலுள்ள இரு முஸ்லிம் பாடசாலைகளின் மனோஜரும் எழுத்துக் காரியஸ்தருமாகிய மெஸ். வாப்புச்சி மரைக்கார் பால் அவர்களும் மெஸ். மகுமுது ஆசியார் ஜே. பி. அவர்களும் பெருந் தனவான்கள். இவர்கள் தம் வீடுகளுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வரும்படி அழைத்து காசி அனுப்பியபொழுது அவர்களின் அழைப்பை அங்கீகரித்து வெல்லவததையி லுள்ள அவர்களின் வீடுகளுக்குப் புதிய சோனகத்தெரு மறுதானை முதலிய விடங்களிலுள்ள முஸ்லிம்கள் மழையிருப்பினும் வெயிலிருப்பினும் வண்டிகளிலும் மேல்வேயிலும் நடந்தும் செல்வது வாசிப்பவர்கள் அறிந்த விஷயம். அந்தக் கனவான்களே தம் பராபரிப்பின் கீழுள்ள மதுரஸதுஸ் லாஹிரிஷுக்கும மதுரஸதுஸ் ஹமீதிய்யாவுக்கும் மாணாகருக்குப் பரிசளிக்கும் தினத்தில் வருமபடி மேற்படி மனிதர்களை அழைத்தால் அவர்கள் சாப்பாட்டுக்குச் செல்லுகிறது போல ஊக்கத்தோடு பாடசாலைக்குப் போகி

ரூர்களா? இல்லையென்பது நவரூய் அறியப்பட்ட காரியம். கந்தூரிவீடுகளில் காணப்படுகிற மனிதர்கள் பாடசாலைகளில் காணப்படுவதில்லை. அவர்கள் பாடசாலைகளுக்குக் கல்வியைக் கணப்படுத்தவருவதைத் தடுக்கப் பலவேலைகளுண்டாகியும், கந்தூரிவீட்டுக்குப் போவதைத் தடுக்க வெருவேலையு முண்டாகாது. பாடசாலைகளுக்குப் பரிசளிக்கும் தினத்தில் தேசாதிபதி அவர்களுக்கும் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் அழைக்கப்படில் அவர்கள் தவறாது சமூகங்கொடுத்துக் கல்வியைக் கணப்படுத்துகிறவர்களா யிருக்க எம்மவர்கள் அவ்வழைப்பைக் கவனியா திருப்பதென்ன? கனம். வாப்பிச்சி மரைக்கார் அவர்களினதும் கனம். மகுமுது ஆசியார் அவர்களினதும் கந்தூரியழைப்பையும் விவாக அழைப்பையும் அவ்வளவு அதிகமாய்க் கவனிக்கிற மனிதர்கள் அவர்களின் மதுரஸா அழைப்பைக் கவனியாதிருப்பதென்ன? மறுதலையிலும் புதியசோனகத் தெருவி லுமிருந்து வல்லவத்தைக்குச் சாப்பாட்டுக்காய்ச்செல்லுகிறமனிதர்கள் தாங்கள் வசிக்கிற வீடுகளிலேயுள்ள பாடசாலைகளுக்குக் கல்வியைக் கணப்படுத்தக்காய்ச்செல்லாதிருக்கிற காரணமென்ன? வாசிப்பவர்களே சிந்தியுங்கள். அந்தக் காரணம் நாம் முன்சொன்னபடி அந்த மனிதர்களின் மனம் சாப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டுக் கெட்டுப்போய் இருப்பதே. சாப்பாட்டையே பெரிதாய்க் கவனித்துவந்ததால் அவர்களின் மனம் இருளடைந்து விட்டது.

இலங்கை முஸ்லிம்கள் பணமொன்றையே பெரிதாய்க் கவனிப்பவர்களாய் இருப்பதாலும், சாப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டு வி

ட்டதாலும் அவர்கள் கல்விக்கவனியா திருப்பதோடு, கந்தூரையும் அவர்களின் பரோபாரமுயற்சியையும் ஏனாமாய்ப்பாவிக்கொள்ளுகிறார்கள். மனக்குறடைந்தவர்களிவ்வாறு செய்வதா ஆசரியமல்ல. ஆகிலும் அந்நிலையையே யெப்பொழுதும் இருக்க அவர்கள் நாடுகிறதுபெருக்குற்றம். கொஞ்சக் கொஞ்சமாயாவது தவகள் கல்புக்கு வெளிச்சத்தைக் கொடுக்குற்றது அவர்கள் துணியவேண்டும். அத்தகுத்தகக் தூற்றையும் பத்திரிகைகளையும் வாசிக்கவேண்டும். இது அவர்களின் கடமையே.

இஸ்லா மார்க்கத்தைப் பற்றிய பிரசங்கம்.

சோனகர் ஐக்கியசவக அக்கிராசனரும் இப்பத்திரிகையின் அதிபருமாகிய கனம். ஜ. லெ. ட. அப்துல் அஸீஸ் அவர்களால் பற்றிஸ்லு யங்மன்ஸ் லொஸய்றி என்னும் கிறீஸ்தவா சபையில், அச்சபையாரின் கேள்விப்படி, சென்ற சபறம்பர் மாதம் 27 ந்திகதி வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் 5 1/2 மணியளவில் இஸ்லா மார்க்கத்தைக்குறித்து இங்கிலீஷ் பாஷையில் பிரசங்கிக்கப்பட்ட பிரசங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு கீழே தரப்படுகின்றது. அதற்குணத்தில மேற்படி சபையில் தவறண்டு எச். ஜே. சாற்றா என்பவர் அக்கிராசனராயிருந்தனர். பிரசங்கம் வருமாறு:—

சபாநாயகரே, துரைமாகரே. யான் உங்கள் முன் முகமமறிய்ப் மார்க்கத்தைப் பற்றிய பிரசங்கித்தற்கு அழைப்புப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பொழுது, த

ம மார்க்கமல்லாத வேர் அன்னிய மார்க்கத்தை யேன்றிய அளவு அறிந்துகொள்ள நாமும் மனத்தாராளமுள்ள கிறிஸ்தவ சபையின் அங்கத்தவர்களுக்கு யான் மிக்க பிரியத்தோடு அநுசரிககிற மார்க்கத்தை விளக்கிககாட்ட தருணம் கிடைத்ததற்காய் ஆநந்த மடைந்தேன். ஆகிலும் கீவகளறிந்திருக்கிறபடி இவ்விஷயம் விரிவான தாதவின் யான் இந்த சாயந்திரம் உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிற சுருக்கமான பிரசங்கத்தில் இவ்விஷயத்துக்குப் பூரணமாய் நீதிசெய்யக் கூடாது.

கீவ்கள் முகம்மதிய்யமதம் என்றழைக்கிற மார்க்கத்தின் மெய்யான நாமம் இஸ்லாம். இதுவே அல்லாகுத்தஆலாவால் ஆதம் அலைகிஸ்ஸலாத்துகாகும் அவர்களின் சந்ததியில் தோன்றிய நபிமார்களுக்கு மிறக்கப்பட்டவேதம். அத்த நபிமார்களுள் ஒருவரான முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம அவர்கள் தம் காலத்தில் அமமார்க்கத்திற் சேர்ந்திருந்த ஈனங்களை விட்டும் அதனைச்சுத்தப்படுத்தி, அதன் பூரவ மகத்துவத்துக்கும் சுத்தத்துக்கும் அதைக்கொண்டு வந்தார்கள். முஸ்லிம்கள் குர்ஆனின் வார்த்தைகளிலே “நாங்கள் வேத விசுவாசமுள்ளவரும் விக்கிரக பூசகரல்லாதவருமான இப்ராகீமின மார்க்கத்தைத் தொடர்வின்றோம், நாங்கள் அல்லாவினும், எங்களுக்குக்கப்பட்டதிலும் இபுராகீமுக்கு ம இஸ்மாயீலுக்கு ம இஸ்ஹாகுக்கும் கோத்திரத்தவர்களுக்கும் இறக்கப்பட்டதிலும், மூஸாவுக்கும் ஈலாவுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதிலும், ஆண்டவனிடத்திலிருந்து வந்த தீர்க்கதரிசிகளுககுக் கொடுக்கப்பட்டதிலும் நம்புகின்றோம். அவர்களுக்கிடையில் நாங்

கள் வித்தியாசம் வைப்பதில்லை. அல்லாவுக்கே நாங்கள் எங்களை யொப்புவிக்கின்றோம்” என்று சொல்லுகின்றார்கள். பிடிவாதமுள்ள கோட்பாடுகளில்லாத சுத்த இஸ்லாமார்க்கத்தை யான் உங்களுக்கு விளக்கிக் காட்ட முன் அதை ஸதாபித்தவரின் சீவிய சரித்திரத்தைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றேன்.

அறபுச்சாதியாருக்குள் மெத்தப் பிரதானமான கோத்திரம் குறைசியின் கோத்திரமே. இக்கோத்திரத்தார் குறைசு என்ற குடும்பப் பெயரைப்பெற்ற பிறுர் என்பவரின் சந்ததியினுள்ளவர்கள். பழைய அறபில் குறைசு என்பதற்கு வர்த்தகர் என்ற பொருளிருக்கின்றது. ஒரு குறைசித் தலைவரான அப்துல் முத்தலிபு பல ஆண் மக்களும் பல பெண்மக்களையும் உடையவராயிருந்தனர். அவரின் ஆண் மக்களுள் நான்கு பேர்கள் அறபுச் சரித்திரத்தில் கீர்த்திபெற்றவர்கள். அவர்கள் அபூதாலிபு, அப்பால், ஹம்ஸா, அப்துல்லா ஆகியவர்களே. அப்துல்லா ஆமினா வென்றநாமத்தைப் பெற்றவோர் பெருமாட்டிக்கு விவாகம் பண்ணப்பட்டனர். ஆகிலும் அவர் விவாகமுடிந்து சொற்பகாலத்தில் இருபத்தைந்தாம் வயதில் மாணமடைந்தனர். அவரிமந்து சில தினங்களுக்குப் பின் ஆமினா மக்காவில் 570 ம ஆண்டு ஆகஸ்து மாதம் 29ந்திகதி ஓர் மகளை யின்றனர். அந்தப் பாலகர் முகம்மது அல்லது புகழப்பட்டவர் என்று நாமமிடப்பட்டனர். முகம்மது ஆறு வயதுள்ளவர்களாயிருந்தகாலத்தில் அவர்களின் தாய் இறந்தனர். அது முதல அவர்கள் தம்களின் பாட்டாரான அப்துல் முத்தலிபின் பாதுகாப்பிலாணர்கள். ஆகிலும்

அந்த போற்றத்தக்க தலைவர் 579 ம் ஆண்டு இறந்தனர். அவர் இறக்கையில் தமக்குப்பின் மக்காவின் குடும்பத் தலைவரான அபூதாலிபின் பாதுகாப்புக்கு அத்துல்லாஸின் பாலகரை பொப்பு வித்தனர். முகம்மது தமது பூர்வகாலத்தை அபூதாலிபின் வீட்டில் கழித்தார்கள். அவர்கள் இனிய சாதுவான குணமுள்ளவர்கள். மனிதர்களின் துன்பத்தை வருத்தமாய் உணர்பவர்கள். தங்களின் சிறுகூட்டத்தில் அதிகமாய் உவக்கப்பட்டார்கள். அபூதாலிபு தமது முன்னோர்களைப்போல் ஐசுவரியமுள்ளவராயிருக்கவில்லை. ஆகையால் முகம்மது அவர்களின் காலம் வேலையைவிட்டும் ஒழிந்திருக்கவில்லை. அக்குடும்பத்தின் இனிய அங்கத்தவர்கள் ஒருவரின் பின் ஒருவராய் மந்தைகளை மேய்க்கவேண்டியவர்களை யிருந்தார்கள். முகம்மது அவர்கள் பாஸிய வயதுமுதல் தியானமுடையவர்களை யிருந்தார்கள். தமது பெரிமதகப்பலார் அபூதாலிபோடு இருமுறை சாமுக்குப் பிரயாணஞ்செய்தார்கள். இருபத்தைந்து வயதில் அறபுச்சரித்திரத்தில் தமதுகுணத்தின் மகத்துவத்துக்காய்ச் சீர்த்திபெற்ற கதீஜா என னும் பெருமாடடியை விவாகஞ்செய்தார்கள். அவர்களுக்கு மக்கள் பிறந்தார்கள். ஆணமக்களெல்லோரும் சிறுபிராயத்தில் மாணித்தார்கள். ஆகிலும் அவர்களின் பெண்மக்கள் தங்களின் பிரதான சீவியத்தில் நிகழ்ந்த பெரும் விஷயங்களைப் பாப்பதற்குப் பிழைத்திருந்தார்கள். அப்பால் பதினைந்து வருடம் முகம்மது அவர்கள் அமைதியாய் இருந்தார்கள். அவர்களின் சாதுவான குணமும், சுத்தமான நடக்கையும், பிசகாதவிசுவாசமும், தம் க

டமையை யெய்யொழுதும் உணர்ச்சிறதும் அவர்களுக்கு "அல் அமீன்" (நமஸ்கையானவர்) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தன. அவர்கள் பாலகர்களை யுவந்தவர்கள். அவர்கள் வெளியே போகும் பொழுதெல்லாம் அவர்களைச் சுற்றிப் பிள்ளைகள் கூட்டிக்கொள்வது வழக்கம். அவர் அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கிருபையாய்ச் சிரிக்காமல் அவர்களைக் கடைந்து யோனதேயில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முகம்மது அவர்கள் மக்காவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள ஹிஜா மலையில் ஓர் குகையில் வருடத்திலொரு மாதத்தை தியானத்திலும் ஆத்ம ஐக்கியத்திலும் கழித்துவந்தார்கள். அவர்கள் ஓர் இரவு தமது அங்கவஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு மேற்படி குகையிலிருக்கும் பொழுது அவருடைய நபலோடு அல்லாசுத்தஆலா பேசின சசொன்னான்: "ஓதம, உமது நாயனின் நாமத்தைக்கொண்டு. அவன் எல்லா வஸதுக்களையும் படைத்தவன். மனிதனை இரத்தக் கட்டியிலிருந்து படைத்தவன். ஓதம, உமது நாயன் மிகச்சுவையானவன்" என்று. இதுவே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வ அறிவிப்புகளில் முதலாவது. அடுத்த அறிவிப்பு "போர்த்திகொண்டிருப்பவரே எழுந்து போதியும். உமது நாயனைப்புகழும். உமது ஷஸ்திரங்களைச் சுத்திசெய்யும். அருவருப்பைத் தவிரந்து கொள்ளும். ஆகிலும் உமது கர்பனைப்பொறுதியோடு காத்திரும" என்றதே. அதுமுதல் முகம்மது சல்லல்லாசு அலைகிவசல்லம் அவர்களின் காலம் அவர்களின் ஜனங்களைக் கீழமைகளிலிருந்து வயர்த்தவும், அவர்கள் தங்களின் கெட்டவழிகளை விட்டு விடச்செய்ய

யவு, ம் அவர்கள் அல்லாருத்த ஆலாவுக்கும் மற்றும் மனிதர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய கடமைகளை யவர்களுக்குப் படித்துக்கொடுக்கவும் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டது.

முகம்மது சல்லல்லாரு அலைகிவசல்லம் அவர்களின் தூதை அவர்களின் மனைவி கதீஜா முதல் ஒப்புக்கொண்டு விக்ரகாராதனையை விட்டுவிட்டார்கள். பின்பு அலி, அபூபக்கர், உமறு, ஹம்ஸா, உதுமான் ஆகியவர்கள் அவ்வாறு செய்தார்கள். முகம்மது சல்லல்லாரு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் முதல் போதித்தபொழுது அவர்களை குறைசிகள் பார்த்து நகைத்தார்கள். ஆறிலும் அவர்களின் ஊக்கத்தைக் கண்டபொழுது குறைசிகளின் பகை யதிகரித்து அவர்கள் துன்பப்படுத்தத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் நபிக்கும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு தீங்குசெய்தார்கள். நபியைப் பின்பற்றியவர்களுட் சிலா மரணிக்கும் வரையில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டார்கள். நபியின் சீஷர்களுள் பலர் அப்சீனியாவில் ஓர்கிறீஸ்துமத அரசரிடம் அடைக்கலம் தேடினார்கள். மற்றவர்கள் நபியுடனேயிருந்து துன்பத்தை யனுபவித்தார்கள். இதற்குக் கொஞ்சவ காலத்துக்குப்பின் அபூதாஸிபு அவர்களும் கதீஜாநாயகி அவர்களும் மவுத்தானதோடு குறைசிகள் தங்கள் கொடுமைகளை யிருமடக்கு அதிகப்படுத்தினார்கள். மக்கத்தார்களுக்குள் ஜயமுண்டாகாதென் றெண்ணி நபி அவர்கள் தாயிபுக்குப் போனார்கள். ஆகிலும் அங்கிருந்த ஜனங்கள் அவரைக் கற்களைக் கொண்டடித்துத் தங்கள் பட்டணத்திலிருந்து தூத்தினார்கள். அவர்கள் மக்காவுக்குத் திரும்பிவந்து அங்கு

சிலகாலமாய்த் தம்ஜனங்களை விட்டகன்று இடைக்கிடை போதித்துக்கொண்டும் மக்காவுக்கு வரும் அன்னியர்களைத் தம்மார்க்கத்துக்குத் திருப்புதற்குத் தெண்டித்துக்கொண்டும் இருந்தார்கள். இவ்வாறே அவர்கள் யதற்பிவிருந்து மக்காவுக்குவந்த மனிதர்களுட் சில சீஷர்களைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் நபியின்மார்க்கத்தை யொப்புக்கொண்டதோடு விக்ரகங்களை வணங்காதிருக்கவும், களவு, கெடுதி ஆகியவற்றைச் செய்யா திருக்கவும், பிள்ளைகளைக் கொல்லாதிருக்கவும், மனிதர்களைப்பற்றி அவதூறு சொல்லாதிருக்கவும் உறுதிசொன்னார்கள். இந்த யதற்பிகள் தங்கள் ஊருக்குச்சென்று அறபிசள் அவர்களின் கெட்டவழிகளைமறக்கச் செய்வதற்காய் அவர்களுக்குள் ஓர் நபி யுண்டாயிருக்கின்றாரென்ற சமாசாரத்தைப் பரப்பினார்கள். 622 ம் ஆண்டு யதற்பிசள் ஓர் தா'ரூபத்தியத்தை யனுப்பி முகம்மது சல்லல்லாரு அலைகிவ சல்லம் அவர்களைத் தங்கள் பட்டணத்துக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். யதற்ப மக்காவுக்கு எதிரான பட்டணம். ஆதலால் யதற்பிகளின் மேற்படி அழைப்பையும் அவர்கள் நபிக்குக் கொடுத்த வறுதியையும் பற்றிய சமாசாரம் குறைசிகளின் கோபத்தை நபிக்கும் அவர்களின் சீஷர்களுக்கும் விரோதமாய்க் கிளப்பிவிட்டது. அவர்களைக் கொன்றுபோடுதற்குக் குறைசிகள் தீர்மானித்தார்கள். முஸ்லிம்களுட் பலர் யதற்புக்குத் தப்பி யோடினார்கள். முகம்மது சல்லல்லாரு அலைகிவசல்லம் அவர்களும் மேற்படி ஆபத்தைக்குறித்து எச்சரிக்கப்பட்டதால் தமது தோழரான அபூபக்கர் றளியல்

லாகு அங்கு அவர்களோடு ஒரு குகையில் அடைக்கலம் புகுந்து இரண்டு நாள் அங்கு தங்கி இருந்துவிட்டு அகிலிருந்து புறப்பட்டுப் போய் யதறபில் 622ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 2ம் திகதி வெள்ளிகழிமை சேர்த்தார்கள். இந்தப் பிரயாணமே "ஹிஜ்ரத்" என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அதுமுதலே முகம்மதியர்களின் பஞ்சாங்கம் தேதி குறிக்கப்படுகின்றது. யதறபிலிருந்த ஜனங்கள் நபியையும் அவர்களின் மக்களான சிவர்களையும் மிக்க வுற்சாகத்தோடழைத்தார்கள். அவர்களின் பட்டணத்தின் யதறப் என்ற பெயர் மதினத்துன் நபி (நபியின் பட்டணம்) அல்லது சுருக்கமாய் மதினா என்று மாற்றப்பட்டது. அதுமுதல் அந்தப் பெயரையே யப்பட்டணம் பெற்றிருக்கின்றது. அங்கு வோர் பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டது. அதில் முகம்மது சல்லல்லாகு அலகிவசல்லம் அவர்கள் தங்களின் சுத்தமான மார்க்கத்தைப் போதித்தார்கள். அல்லாகுத்த ஆலாயின் மகிமையையும் உபகாரச் செய்கையையும் ஜனங்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டினார்கள். சன்மார்க்க விதிகளைக் கற்பித்தார்கள். கோத்திர வித்தியாசங்களை யழித்துவிட்டு மதினாவின் குடிஜனங்களை அன்ஸாரிகள் அல்லது உதவிசெய்தவர்களென்று, தங்கள் மார்க்கத்துக்காய்த் தங்கள் விடுகளை விட்டுவிட்டுக் தம்மோடு வந்த மக்கத்தவர்களை முஹாஜிரீன்கள் அல்லது தூரத்தப்பட்டவர்கள் என்றும் அழைத்தார்கள். அக்காலத்தில் அருபியாவில் எந்தப்பட்டணத்திலாவது சட்டயிருக்கவில்லை. முகம்மது சல்லல்லாகு அலகிவசல்லம் அவர்கள் மதினத்தில் ஒழுங்கை

ஸ்தாபித்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் போதகராய் மாத்திரமல்ல ஜனங்களின் சிரேஷ்ட நியாயாதிபதியாகவும் இருந்தார்கள். கலகத்தை யடக்கிக்கொள்வதும் நம்பிக்கைத் துரோகத்தை விட்டும் தம் ஜனங்களைக் காத்துக் கொள்வதும் அவர்களின் கடமைகளி லொன்றா யிருந்தது. மதினத்தார்கள் முகம்மது சல்லல்லாகு அலகிவசல்லம் அவர்களையும் அவர்களின் சிவர்களையும் ஆதரித்ததற்காய் அவர்களோடு மக்கத்தவர்கள் கோபங்கொண்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கிடையில் சண்டை தவிர்க்கக் கூடாததாயிருந்தது. முதலயுத்தம் மதினாவுக்குச் சிலமையில்தூரத்துக்கப்பாலுள்ள பதிர் என்னும் பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்றது. அதில் மக்கத்தார் தோல்வியாக்கப்பட்டார்கள். இரண்டாவது யுத்தம் உஹூதில் நடைபெற்றது. அதில் மதினத்தார் தோல்வியாக்கப்பட்டார்கள். ஆகிலும் மக்கத்தாருள் அதிகசேதமுண்டிட்டதால் மதினாப்பட்டணத்தைத் தாக்காது அவர்கள் பின்வாங்கிவிட்டார்கள். ஹிஜ்ரத்து ஐந்தாம் வருடத்தில் மக்கத்தார் திரும்பவும் மதினாவுக்கு 10,000 ஜனங்களோடு படையெடுத்துச் சென்றார்கள். அவர்களை முஸ்லிம்கள் 3000 ஜனங்களோடு டெகிர்த்தார்கள். இது நபி அவர்களின் கட்டளைப்படி மதினாவின் காக்கப்படாத பாகத்தில் வெட்டப்பட்ட அகழைக்கொண்டு "அகழ்யுத்தம்" என்றழைக்கப்படுகின்றது. படையெடுத்து வந்தவர்கள் பட்டணத்தைத் தாக்குதற்குச் செய்த முயற்சிகள் அபஜயப்பட்டன. ஆகிலும் முற்றிகை யிடப்பட்டவர்களுக்கு அதிகஷ்டமாய் பூதியங்கள் சததுருக்களுக்கெதிரே ஐக்

கியப்பட்டு மழையும் காற்றும் அவர்களின் குதிரைகளைக் கொண்டு விட்டதாலும் தீன்சாமான்கள் குறைந்ததாலும் மக்கத்தவர்களின் சேனைபுறங்காட்டிக் குலைந்துவிட்டது. மக்கத்தாரின் இந்தத் தோல்வியின் பிறகு புதுமார்க்கம் கதியாய்த் தோச்சியடையத்துவங்கிற்று. அதனை கோத்திரத்தின்பின் கோத்திரம் ஒப்புக்கொண்டது. ஹிஜ்ஜத் ஆறாம் வருடத்தில்த் முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் பெர்விய அரசருக்கும், நாம் சக்ரவர்த்திக்கும், மிஸூரின் கிப்தி இராசாவுக்கும் தானாதிபதிகளை யனுப்பி இஸ்லா மார்க்கத்தை யொப்புக்கொள்ளும்படி அவர்களைக் கேட்டார்கள். ஹிர்கிலும் மகவ்கிலும் தானாதிபதிகளை மரியாதையோடு அழைத்தார்கள். ஆகிலும் கொஸ்ரு பார்விஸ்தம்மிடத்தேயனுப்பப்பட்ட தானாதிபதியை இறுமாப்போடு துரத்திவிட்டார். நாம் ராச்சியத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவரும் நிமிஸ்குக்கயலில் வசித்தவருமான ஓர் கிறிஸ்தவ இளவரசரிடம் அனுப்பப்பட்ட தானாதிபதி குரூமாய்க் கொல்லப்பட்டார். தமது தத்துவம் ஓயாமல் அதிகப்படுகிற ஒருவரோடு யுத்தஞ் செய்கிறதின் தகுதியின்மையை யறிந்த குறைசிகள் முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்களோடு பத்தவருடத்துக கோர் சமாதான வுடம்படிக்கை முடித்துக் கொண்டார்கள். அவ்வுடம்படிக்கையின் பொருத்தங்களிலொன்று முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் தம்மைப் பின்பற்றியவர்களோடு மக்காவை ஹஜ்ஜாஜிகளாய்த் தரிசிக்கவும் அங்கு மூன்று நாள் தங்கி அவர்களின் வேத கிரியைகளைச் செய்யவும் கூடுமென்

றது. இப்பொருத்தப்படி நபியும் அவர்களைப் பின்பற்றியவர்களும் ஏழாம் ஹிஜ்ஜத் துக்கடைசியில் மக்கத்திலுள்ள பரிசுத்தமான பள்ளியை விஜயஞ் செய்தார்கள். அப்பட்டணத்துக் குடிஜனங்கள் முஸ்லிம்களைச் சந்திக்காதிருக்கும் பொருட்டு மக்காவி லிருந்து வெளிப்பட்டு விட்டார்கள். முஸ்லிம்கள் போனபிறகு மக்கத்தார்தம்வீடுகளுக்குத் திரும்பினார்கள். உடம்படிக்கையின் இன்னுமொரு பொருத்தமாதிரிது பொருத்தப்பட்டகாலத்துள் குறைசிகளும் அவர்களின் துணைவர்களும் முஸ்லிம்களை யல்லது அவர்களின் துணைவர்களைத் தாக்கக்கூடா தென்றது. ஆகிலும் குறைசிகள் சுறுக்கில் அப்பொருத்தத்தை நூறித்து அவர்களின் துணைவர்களான பணுபகர் கோத்திரத்தாரோடு முஸ்லிம்களின் பாதுகாப்பையும் துணையையும் பெற்றிருந்த பணுகுளா கோத்திரத்தவர்களைத் தாக்கியதால், அவ்வாறு தாக்கப்பட்டவர்கள் முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்களிடம் முறையிட்டு நீதிசெய்யும்படி கேட்டார்கள். மக்கத்தில் அநீதமும் கொடுமையும் நீண்டகாலம் நிலைத்துவிட்டன. ஆதலால் நபியவர்கள் அந்தக்ஷணமே 10,000 ஜனங்களோடு மக்கத்தாருக்கெதிராய்ப் படையெடுத்துச்சென்றார்கள். சொற்ப எதிர்ப்பைத் தவிர வேறு தடையின்றி முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் மக்காவுக்குள் பிரவேசித்தார்கள். ஆகிலும் அத்தருணத்தி லுண்டான சொற்பசண்டையில் பல முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறே முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் தமக்குத் தீங்குசெய்தபட்டணத்

துக்குள் வெற்றியடைந்தவர்களாய்ப் புகுந்தார்கள். அது இப்பொழுது முற்றாய் அவர்களின் இரக்கத்தில் இருந்தது. ஆகிலும் ஜயமடைந்த தருணத்தில் அவர்கள் தமக்கு அப்பட்டணத்தார் செய்த வெவ்வொரு தீமையையும் மறந்துவிட்டார்கள். ஒவ்வொரு குற்றத்தையும் மன்னித்தார்கள். மக்கத்துக் குடிஜனங்களுக்குப்பொதுவான மன்னிப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. குற்றஞ்செய்த நான்குபெயர்கள் மாத்திரமே கண்டிக்கப்பட்டார்கள். முஸ்லீம்கள் அப்பட்டணத்துள் அமரிக்கையோடும் சமாதானத்தோடும் புகுந்தார்கள். ஒரு வீடாவது கொள்ளையெடுக்கப்படவில்லை. ஒரு பெண்ணாவது நிந்திக்கப்படவில்லை. ஆகிலும் அந்தச் சாதியாரின் விககிரகங்கள் இரக்கமின்றி அழிக்கப்பட்டன. அவர்கள் முன் நகைத்துப் பரிகாசஞ்செய்த சத்தந்தை திரும்பக்கேட்டார்கள். அதாவது “உண்மை வந்துவிட்டது, பொய் மறைகின்றது. மெய்யாகவே பொய் நிலையற்றது” என்றதே. அப்பொழுது அந்த ஜனங்கள் மீது உண்மை உதயமாயிற்று. பழைய விககிரகங்களை யுடைத்து அஞ்ஞான கிரியைகளை யழித்த பிறகு முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் கூடியிருந்த ஜனங்களுக்குப் பிரசங்கித்தார்கள். அவர்கள் முதல் மனிதர்களின் சுபாவ சமத்துவத்தையும் சகோதரத் தன்மையையும் குறித்து குறுஆனில் வருகிற விதமாய்ப் பேசியுண்டு “குறைசியின் பின்சந்தியார்களே, யான் உங்களை யெவ்வாறு பாவிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறீர்கள்” என்று கேட்டார்கள். இதற்கவர்கள் “சங்கையுள்ள எங்கள் சகோதரரே,

அன்போடும் இரக்கத்தோடும்” என்று விடைபகர்ந்தார்கள். இந்த சொற்களைக் கேட்டவுடன் நபியின் கண்ணுக்குக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. “யூசுபு நபி தம் சகோதரர்களை ஓடு பேசியவாறு யான் உங்களோடு பேசுகின்றேன். நான் இன்று உங்களைக் குற்றமபிழக்க மாட்டேன், அல்லாகுத்த ஆலா மன்னிப்பான். அவன் மெத்தவும் இரக்கமுள்ளவனும் தயாபரனும்” என்று நபி அவர்கள் கூறினார்கள். பெரும்கூட்டங்கள் வந்து அவர்களின் மார்க்கத்தை யொப்புக்கொண்டன. ஸபாமலையிலிருந்து கொண்டு முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் முன் யத்ரிகளிடம் எடுத்த உறுதியை இந்த ஜனங்களிடமும் எடுத்தார்கள். அதாவது: “அவர்கள் அல்லா வைத்தவிர வேறொருவஸ்தையும் வளங்குவதில்லை. களவு, விபசாரம், சிசுவஸ்த ஆகியவற்றைச் செய்வதில்லை. பொய்சொல்வதில்லை. பெண்களைக் குறித்துத் தீமைசொல்வதில்லை” என்றதே. இவ்வாறே குர்ஆனில் சொல்லப்பட்ட தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறிற்று. அதாவது “அல்லா இடமிருந்து வெற்றியும் உதவியும் வந்து மனிதர்கள் கூட்டங்களாய் அல்லாவின் மார்க்கத்தில் புகுதுகிறதை நீர் கண்டபொழுது, உமது நாயனைப்புகழும். அவனிடம் மன்னிப்புக்கேழும. ஏனெனில் அவன் தன்னைத் தீடுபவர்களுக்கு இரக்கத்திற்கிறும்புதற்கு வுவந்தவன்” என்றதே. அடுத்தவருவதும் அதாயது ஹிஜ்ரத்து ஒன்பதாம் ஆண்டு இல்லா மார்க்கத்தை யனுசரிப்பதற்காய் அறபுதேசத்தின் பலபாகங்களிலிருந்துவந்த தானுபத்தியங்களை முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் அங்கி

கரித்தார்கள். அவர்கள் தமது மார்க்கத்திற் சேருதற்காய் அறபு தேசமனிதர்கள் கூட்டமாய் வருவதைக் கண்டவுடன் தமது வேலை முடிந்ததென்று அறிந்து கொண்டார்கள். ஹிஜரத்து பதினென்றாம் வருடம் அவர்களின் மரணம் சம்பவித்தது. 632 ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 8 ந்திகதி திங்கட்கிழமை ஊக்கமான பிரார்த்தனையி லிருக்கையில் அந்த பெரிய தீர்க்கதரிசியின் ஆவி பரலோகஞ் சென்றது.

அயீன் அலி சொல்லுகிறதாவது :—“இவ்வாறே ஆண்டவனினதும் மனிதச்சாதிபாரினதும் சேவகத்துக்குத் துவக்க முதல்கடைசிவரையில் பிரகிஷ்டைசெய்யப்பட்ட வேர் ஆயுள் முடிந்தது. அவருடைய ஆயுளுக்கொப்பிடததக்க அதன் சேகதனைகளையும் ஏய்ப்புகளையு முடைய இன்னுமொரு ஆயுளிருக்கின்றதா? உலகத்தின் நெருப்பைத் தாங்கி அப்படி அபாயமில்லாமல் வெளியே வந்த இன்னுமொரு ஜீவன் இருக்கிறதா? அந்தத் தாழ்மையான போதகர் அறபுதேசத்தின் அரசராய் உயர்ந்து விட்டார். கொஸ்ருஸுக்கும் ஸீஸருக்கும் ஒப்பானவராகி விட்டார்: ஒரு சாதியின் விதிவசத்தின் மத்தியஸ்த ராகிவிட்டார். ஆகிலும் அவருக்கு அல் அயீன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்த அதே தாழ்மையும், நப்ஸின் மேன்மையும், இருதயத்தின் சுத்தியும், நடக்கையின் கடுமையும், எண்ணத்தின் கெளிவும், தமது கட்டமைக்குள்ள பக்தியும், தம்மைத்தாமே பரிசோதித்தலுமே அவரின் குணத்தின் விசேஷ அடையாளங்களாக யிருக்கின்றன” என்றதே.

(இன்னும் வரும்)

صحيح بخاري

ஸஹீஹ் புகாரி.

—:0:—

கனம். முகிய்யத்தின் சாகிபு அகமதுலெவ்வை ஆலிம்சாகிபு அவர்களால் முஸ்லிம் பரிதா காவலனுக்காய் விசேஷமாய் மொழி பெயர்க்கப் பட்டது.

தொடர்ச்சி.

அபதத்தென்பவர் ஹிஜரமைய்தொட்டும் அவர் தங்கள் தகப்பரைத் தொட்டும் அவர் ஆபிசாநாயகியைத் தொட்டும் எங்கட்கு அறிவித்தார் தகுல் சல்லல்லாகு அலைஹிவசல்லமவர்கள் அஸஹாபிமார்கட்கு ஏவுவார்களாயின் அவர்கள் தகுதிக்குத் தக்கபடி ஏவுகின்றவர்களாயிருந்தனர். அப்போது அஸ்ஹாபுகள் அல்லாவுடைய மருலே நிச்சயமாய் அல்லாஹுக்கத் ஆலா தங்களுடைய பாவத்தில் சென்றவையும் வருகின்றவையும் பொறுத்துக்கொண்டான், நாங்களோ தங்களது நிலைபரத்தி லுள்ளவர்களல்ல வென்றதுசொல்ல, நாயக மவர்களின் திருமுகத்திற் சினக்குறிப்புத் தொற்றப்படுமவரையும் கோபமுற்று பின்னர் உங்களுள் காள் மிக்க “தத்வா” உடையவனும், அல்லாவை யறிந்தவனுமே என்று பகர்வார்கள். இதன் கருத்து ஒருவன் அல்லாவை யறிந்தமட்டுக்கே அமல்களை அதிகமாய்ச் செய்யவான் என்பதேயாம். நபிசல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் திருவுளமானதாக அபூஸயீதுல் குத்நி மளியல்லாகு அன்

குவைத்தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது, ஸுவர்க்கத்துக்குப் பாத்தியமுடையவர்கள் ஸுவர்க்கம் புகுவார்கள். நரகத்துக்குப் பாத்தியமானவர்கள் நரகமுடையவர்கள். பின்னர் கடுகத்தனைமட்டு சமான் கல்பில் இருப்பவனை நரகத்தைவிட்டும் புறத்திப்படுத்தி வையுங்கள் என்று அல்லாஹுத்த ஆலா சொல்வான். அப்போது அவர்களனை வரும் கருமை நிரம பொருந்தியவர்களாய் நரகத்தை விட்டும் புறத்திப்படுத்தப்பட்டு ஹயாத்தென்னும ஆற்றிலே போடப்படுவார்கள். அதன் பின்னர் ஆற்றோரங்களில் வித்துகள் தழைக்குநதன்மையாய்த் தழைத்திடுவார்கள். அந்த வித்துகளாவிறது மஞ்சள் நிறமாய்ச் சுறுண்டு வெளியாகின்றதை நீர் காணவில்லையா? என்றுஞ் சொன்னார்கள்.

அபீ உமாமத்திபினு ஸஹீலத்தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் நபியாகம் திருவுளமானதாக அபூஸய்துல் குதா சொல்லக்கேட்டேன். அதாவது நகுல் சல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்கா பகாநதார்கள். ஒருபோது நான் நித்திரையா யிருக்கும்போது கனவிலே மனிதர்களைக் கண்டேன். அவர்களனைவரும் மேல் அங்கிகள் அணிந்தவர்களாக எனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டார்கள். அவ்வகிகளில் சில மார்புமட்டுடையனவும் அதற்குக் குறைந்தனவுமாயிருந்தன. உமறிபுலுல் கத்தாபு அவர்கள் மாத்திரம் நீண்ட அங்கி தரித்து அதுநிலத்தில் பட இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள் எனது. அப்போது அஸ்ஹாபி மார்கள் அல்லாவுடைய நகுலே இதன் கருத்தென்னவென்று அவர்கள்வினவ, அதுவே மார்க்கம

என்று நாயகம விடைபகர்த்தார்கள். இதன்கருத்து, அவ்வகிகள் குறைவாயிருந்ததன்மைக்கு மார்க்கத்தில் குறைவும், அதுபெரிதாயிருந்த மட்டுக்கு மார்க்க அமல்களில் மிகுதியு முடையவர்களென்பதேயாம்.

மாவிக் கென்பவர். இபுனு வஹாபைத் தொட்டும் அவர் ஸாஹி முபுனு அப்துல்லாவைத் தொட்டும் அவாதங்கள் தகப்பனரைத் தொட்டும் அறிவித்தார், அன்ஸாரிகளுள் ஒருவர் தன்னுடைய ஒரு சகோதரருக்கு நானத்தைக் குறித்து உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் நகுல் சல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்கள் அவ்வன்ஸாரிபினிடமே வந்து அவரை விட்டு விரும் நிச்சயமாய் நானமாகிறது சமானிலுள்ள தென்பகர்த்தார்கள் - வாக்கித்திபுனு முகாமமைத் தொட்டும் ஸஹீபா அறிவித்தார் அவர் இபுனு உமமைத் தொட்டும் கங்கள் தகப்பனர் சொல்லக் கேட்டேன் என்று சொல்லுகிறார். நகுல் சல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்கள் திருவுளமானவர்கள் வணங்கப்படத்தக்க நாயன் அல்லாவைத்தவிர இஸ்லையென்றும், முகாமதாஹிவர்கள் அல்லாவின்திருத்தூதரென்றும் சாட்சி பகர்ந்து தொழுக்கைபக தரிபாடாய்க தொழுது ஸக்காத்துக் கொடுத்து வருகிறவரைக்கும் மனிதர்களோடு போர்செய்ய நான் ஏவப்படமுடைய ஹக்கைக் கொண்டே தவிர, அதாவது இஸ்லாமார்க்கத்தில் புகுந்தபின் குற்றம் செய்வானாயின் அதற்குத்தக்கப

டித் தண்டிக்கப்படுவான் என்பதேயாம். அவர்களின் நன்மை தீமைகளைப் பற்றிய கேள்விகளாகி மறு அலலாவிடத்திலேயாம்.

இபுனு சிஹாம் ஸயீதிபுனுல் முஸைபைத் தொட்டிம், அவர் இபுனு உமறைத் தொட்டிம் அறிவித்தார் அமல்களுள் எது மிக ஏற்றமானதென்று மருல் சல்லல் லாஹு அலஹிவசல்ல மவர்களிடம் கேட்கப்பட்டதுக்கு அல்லாவையும் மருலையும் கொண்டு நம்பிக்கை வைக்குதல் என்று சொன்னார்கள். பின்பு எதுவென்று கேட்கப்பட்டதற்கு அல்லாவுடைய பாதையில் தெண்டிக்குதல் எனப்பகர்ந்தார்கள். பின்பு எதுவென்றுக் கேட்கப்பட்டதுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஹஜ்ஜுவணக்கமென்று திருவளம்பற்றினார்கள்.

ஸஹீஹ் மறியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைத் தொட்டிம் ஆமிறுபுனு ஸயீதிபுனு அபேவக்காஸ் எமக்கறிவித்தார் நானிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது மருல் சல்லல்லாஹு அலஹிவசல்லமவர்கள் ஒரு கூட்டத்தவர்கட்கு ஒர்தொகையை நன்கொடையாயளித்தார்கள். அங்கு அக்கூட்டத்தாரைப் பார்க்கிலும் என்னுடைய பார்வைக்கு மிகவுமே மார்க்க பக்தியுள்ள ஒருமனிதனிருந்தார். அவருக்கு யாதொன்றுங் கொடாமல் நாயகம் விட்டுப்போட்டார்கள். அப்போது, நான் சொன்னேன் அல்லாவுடைய மருலே இந்த மனிதனுக்கு ஒன்றுங் கொடாததென்னு? அல்லாவின்பேரில் சததியமாக அம்மனிதனை யொரு மூயினாய்க் காண்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொஞ்சநேரம் பேசாதிருந்தேன். பின்பு அவரைப்பற்றி நாயகம் மிகவும்

அறிந்தவர்கள் என்பது எனக்குண்டாயிற்று. திரும்பவும் சற்று நேரத்துக்குப்பிறகு நான் முன்சொன்னதைப்போல் சொல்லிப்பேசாதிருந்தேன். பின்பும் அவரைப்பற்றி நாயகம் மிகவு மறிந்தவர்கள் என்பது எனக்குண்டானது. மீண்டுந் சற்றுநேரத்துக்குப்பிறகு முன்சொன்னதைப்போல் சொன்னேன். அப்போது நபிநாயகமவர்கள் ஸஹீஹ் என்றுஎன்னை விழித்து ஒருமனிதன் எனக்கு மிக வுவப்பானவனாயிருக்க அம்மனிதனுக்குக் கொடாமல் பின்னுமொருவனுக்கு நான் கொடுப்பது நரகத்திலே அவனை அல்லாஹுத் தஆகா முகவ் குப்பறவிழ்த்து வதைப் பயந்ததுக்காக வென்று திருவுளம் பற்றினார்கள். இதன் கருத்தாவது, அக்கூட்டத்தவர்கட்குக் கொடுக்காதுபோல அவர்களின் மனம் பிசகி ஒருபோது குபிரிலானாலும் ஆகியிடுவார்கள் என்பதேயாம்.

அம்மறு சொன்னார் மூன்று கருமக்களை யொருவன் கையாடி வருவானாயின் நிச்சயமாயவன் நமனைப் பெற்றுக் கொள்வான். அவையாவன: பிறால் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்புகிற எவையையும் தானே முதலாவதாய்ப் பிறருக் களிப்பது. அறிவாளிக்கு சலாம் சொல்வது, தரித்திரருக்குச் செலவுசெய்வது ஆகியவைகளேயாம்.

நபி சல்லல்லாஹு அலஹிவசல்லம் திருவுளமர்னதாக இபுனு அப்பாஸைத் தொட்டிம் வரப்பட்டிருக்கின்றது நரகத்தை யெனக்குக் காட்டப்பட்டது அப்போது அதில் மிகுதிபற்றானவர்கள் மாறுசெய்த பெண்களாய்க்கண்டேன் எனப்பகர்ந்தார்கள். அப்போது அவர்களனைவரும் அ

ல்லாவுக்கு மாறு செய்த பெண்களா? வென்று நாயகமிடம் கேட்கப்பட்டதுக்கு புருஷனுக்கும் நன்றிக்கும் மாறு செய்த பெண்களென்ப பகர்ந்தும், அவர்களிலொருத்திக்கு காலமுழுவதிலும் நீர் நன்றிசெய்து பின்பு உம்மால் ஒரு குழையை அவள் காணுவாளாயில் அறவே உம்மால்யா தொரு நன்மையும் நான் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை பென்று சொல்லுவாள் என்றுத் திருவுளமாணர்கள். மஉறுதிபுனு ஸுவைறைத்தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது “நிப்தா” வென்னுந் தலததில்வைத்து அபூகர்ரை சந்தித்தேன் அவரின் மீது ஒரு ஆடையும், அவரது அடிமை மீதொரு ஆடையுமிருக்கக் கண்டு அதைக் குறித்து அவரிடம் வினவினேன். அதற்கு அவர் சொன்னார் ஒருபோது ஒரு அடிமையை நான் ஏசியும், அவனுடைய தாயிக்குப் பழிப்புஞ் சொன்னேன், அப்போது நபிசல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லவவர்கள் என்னைப்பார்த்து ஓய் அபாதர்ரே அவனுடைய தாயைக்கொண்டு பழிப்பு சொன்னீரா? உம்மிடத்தில் ஜாஹிலிய்யத்தான மணம் உண்டாயிருக்கின்றது. அடிமைகளான உங்களது சகோதரங்களை உங்கட்குக்கொடுத்து அவர்களை அல்லாஹுத்த ஆலா உங்களது கைக்கீழாக் கித்தந்தான். ஆகவே, எவனொருவனின் சகோதரன் அவனது கைக்கீழாகி விடுவானாயின் அவன் சகிக்கும் ஆகாரத்தில் நின்றும் அந்த அடிமைக்குப் புகிக்கப்பண்ணவும், அவன் அணையும் ஆடையில் நின்று அவ்வடிமைக்கும் அணையப்பண்ணவும், அவர்கட்கு. சுமக்கக்கூடாத வருத்தைக்கொடுக்காதீர்கள். அவர்களை வருத்தப்படுத்தி விட்டீர்களாயின்

அவர்கட்கு உதவிசெய்யுங்கள் என்று பகர்ந்தார்கள்.

அஹ்ந பிபுனு கைலைத்தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது அவர் சொல்லுகிறார் ஒரு மனிதனுக்கு உதவிசெய்யும் பொருட்டு நான் வெளிக்கிட்டபோது என்னை அபூபக்ரு சந்தித்து எங்கே போகின்றீரென எம்மிடம் வினவினர். இந்த மனிதனுக்கு உதவிசெய்யும்பொருட்டு வெளிப்பட்டேனென்று பகர்ந்தேன். நான் அங்கு போகாமல் அவர் என்னைத்திருமபிப் போகும்படி சொன்னார். அப்போது நகுல் சல்லலலாகு அலைஹிவசல்ல மவர்கள் திருவுளமபற்றிய ஒரு ஹதீதை யவருக்கு எடுத்துச்சொன்னேன். அதாவது, நாயகமவர்கள் பசுசகேட்டிருக்கின்றேன். இரண்டு முஸ்லிம்கள் கத்திபைக் கொண்டு சண்டை செய்வார்களாயின் கொலை செய்தவனும் கொலை செய்யப்பட்டவனும் நரகமடைவார்கள் என்று, அப்போது அல்லாவுகடைய தகுலை கொலை செய்தவன் தான் நரகமடைவான், கொலைசெய்யப்பட்டவனின் கருமம் இத்தகையிலாவ தென்ன? வென்று நான் கேட்க அவனும்தன்னுடைய நேசனைக் கொலை செய்ய மனம் வைத்தவனாயிருந்திருக்கிறான் என்று திருவுளம் பற்றினார்கள்.

அப்துல்லா அவர்களைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது அல்லாவை எமன்கொண்டு அவனீமானை அநியாயத்துடன் கலக்காதவர்களுக்கே வெதனையை விட்டும் அசசந் தீர்தலுண்டு அவர்களே நேர்வழி பெற்றவர்கள் என்ற ஆயத்து இறங்கியபோது நகுல் சல்லலலாகு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் அஸஹாபிகள்

எங்களுள்யார் தன்னை அனியாயம் பண்ணுத்தவர்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்போது இளைவைக்குதலே பாரிய அநியாயமென்று கருத்தமைந்த ஆயத்தை அல்லாஹுத்த ஆலா இறக்கிவைத்தான்.

(இன்னும் வரும்)

காலஞ் சென்ற கனம். எம். எல். எம் செய்னுத்தின் ஆசியார் எம். எல். ஸீ.

நீண்டகாலம் கொழும்பு நகரசங்கத்தில் பிறக்கோட்டைப் பகுதி அங்கத்தவராயிருந்து சென்ற மாதம் 19 ன் திகதி மரணமடைந்த கனம் எம். எல். எம். செய்னுத்தின் ஆசியார் அவர்களின் பிரதிவிம்பப் படத்தை இச்சஞ்சிகையில் தந்திருக்கின்றோம். அவர் நற்குண நம்செய்கையுடையவர். ஏறக்குறைய இருபது வருடங்களுக்கு முன் அறபு, மிஸூ, சாம், துறுக்கி முதலிய தேசங்களில் பிரயாணஞ்செய்தனர். கனமும் செல்வமு முள்ள குடும்பத்திற் பிறந்து தாம் ஒரு வர்த்தகாரயும் கொம்ஷே நேஜனரூயும், கொழும்பு ரெடுந்தெருவில் தொழிற் செய்து வந்தனர். நகரசங்கத்து அங்கத்தவராயிருந்த அவரின் மாமன் கனம். முகம்மது ஹஸீபா அவர்கள் மரணித்த பிறகு அவரினிடத்திற்கு கனம். செய்னுத்தின் மேற்படி சங்கத்தின் அங்கத்தவராய்த் தெரியப்பட்டனர். அவர் வாக்குவல்லபமுடையவரன்று ஆதலின் அவர் மேற்படி சங்கத்தில் அதிகம் பேசாதவராயிருந்தாலும் தம்மை நியமித்தவர்களின் நயங்களை மேற்படி சங்கத்தில் தம்மாலேன்றிய அ

ளவு பாதுகாத்து வந்தனர். அவர் தம்சாகியத்தவர்களாலும் மேற்படி சங்க அங்கத்தவர்களாலும் நேசிக்கப்பட்ட கல்வியும் சீர்திருத்தமும் நாகரீகமும் உள்ளவோர் துரைமகனாயிருந்தா ரென்பதற் சந்தேகமின்று. தம் சாகியத்தாரின் பொது நன்மைக்குரிய முயற்சிகளில் கனம். செய்னுத்தின் சேர்ந்திருந்தனர் என்பதைச் சந்தோஷத்தோடு தெரிவிக்கின்றோம். அவர் பெஸ் கொமிற்றி (துறுக்கித்தொப்பி விஷய காரிய சபை) அங்கத்தவராயும் முகம்மதிய விவாகச்சட்ட திருத்த காரிய சபையினோர் அங்கத்தவராயுமிருந்தனர் என்பது அறியப்பட்ட காரியம். எமது நண்பர்களுளொருவராயிருந்த கனம். செய்னுத்தின் ஆசியார் அவர்களின் மரணத்துக்காய் அவர்களின் மனைவி மக்கள் சுற்றத்தவர்களோடு அனுதாபப் படுகின்றோம்.

வெற்றியுள்ள உதுமானியர்.

(தொடர்ச்சி)

சுல்தான் உதுமானின் மரணத்துக்குப் பிறகு அவரின் புதல்வர் உர்கான் என்பவர் சுல்தானாகி உதுமானிய சிங்காசனத்தை யொப்புக் கொண்டகாலத்தில் ஆசியாவிளிர்ந்த கிறீக்கர்களின் பிரதான கோட்டைகளிலொன்று பிடிக்கப்பட்டிருந்தது. மற்றும் கோட்டைகளும் துறுக்கியர்களின் இளம் முயற்சிக்குப் பளியாகிறதில் தாமத முண்டாயிருக்கவில்லை. புறாஸா பிடிக்கப்பட்ட 1326 ம் ஆண்டிலேயே நிக்கொம்டியாவும் பிடிக்கப்பட்டது. படை யெடுத்துவந்த துறுக்கியருக் கெதிராய் 1329 ம் ஆண்டில் சென்று அவர்

களை யெதிர்த்த அண்டி ரோனீக் கஸ் சக்ரவர்த்தி காயப்பட்டதோடு பெலக்கனன் என்ற தலத்திலிருந்த அவரின் பாளயம் உர்கால பிடிக்கப்பட்டது. நிலேயி பட்டணம் 1330 ம் ஆண்டு தன்னைத்தானே துறுக்கியருக் கொப்புக் கொடுத்தது. 1336 ம் ஆண்டு மீஸியாவின் இராஜதானியான பெர்கமன் கரூஸீ இளவரசரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு உதுமானிய விராச்சியத்தோடு சேர்க்கப்பட்டது. நிலேயி பட்டணத்துக்குடி ஜனங்கள் புறநூறிற் போய்க் குடியேறவும் தவகளோடு தங்களின் சாமான்களையும், புராதன சாதனங்களையும் கொண்டுபோகிறதற்கும் இடங்கொடுக்கப்பட்டார்கள். உதுமானிய அரசரின் இந்த அமைதியான குணம் அவரின் நிலைபரத்தை யதிகமாய்ப் பலப்படுத்திவிட்டது. சல்துக்குகளின் இராச்சியத்தில் குடியேறுதற்குத் தயவாய் இடங் கொடுக்கப்பட்ட சிறு கூட்ட இடையர்களாயிருந்த உதுமரனியர்கள். இருநூறு வருடங்களில் ஆசியா மைனரின் வடமேற்குமுனை முழுதையும் பிடித்துக்கொண்டு அங்கிருந்துகொண்டு பொஸ்பறஸனின் கிழக்குக்கரைமீது அதிகாரஞ் செலுத்தினார்கள். அங்கு அக்கரலத்தில் தரித்திருக்குதற்கு அவர்கள் விருப்புற்றிருந்தார்கள். கிறீக்கு சக்ரவர்த்தி சமாதான முடித்துக் கொள்ளுதற்குச் சந்தோஷமாயிருந்தனர். துறுக்கியரும் தவகளின் புதிய இராச்சியங்களைச் சீர்படுத்தவும் தங்கள் முன் இருப்பதாய்த் தாங்களறிந்த பெரும் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தம் பண்ணவும் சாலம் வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள்.

இருபது வருடம் துறுக்கியரின்தேசத்தில் சமாதானம் குலை

க்கப்படாதிருந்தது. இந்த இருபது வருடத்திலும், சலத்தான் உர்கானும் அவரின் மூத்த சகோதரரும் முந்தின துறுக்கியவளீருமான (முதன் மந்திரி) அலரவுத்தீனும் இராச்சியத்தையும் சேனையையும் ஒழுங்குபடுத்த முயற்சித்தார்கள். இராச விருதுகள் எடுக்கப்பட்டன. உர்கான் தமது நாமத்தில் தன்னிஷ்டமான சலத்தானிய நாணயம் வெளிப்படுத்தினர். இராசமகிமையைச் சுற்றியிருந்த சத்துருத்தனமான சேனைகளை விட்டும் காப்பாற்றுதற்கு வழிவகைகளைக் கைக்கொள்ளாது அம்மகிமையை யேற்றுக்கொள்வது வெறும்காரியமாகிவிடும். ஆதலின் அலரவுத்தீன் துறுக்கிய சேனையைச் சீர்திருத்தத் துவங்கினர். அவரே இராணுவத்திற்கு மகிய உதுமானிய விராச்சியத்தை மெய்யாகவே ஸ்தாபித்தவர். முந்தின வழக்கமாகிறது சலத்தான்கள் குதிரைகளிலேறிய தம் ஜனங்களை யுத்தகளத்துக்கு நடத்துகிறதும், ஒவ்வொரு தலைவரும் தம் மினத்தவர்களை யுத்தத்திற்கழைத்து நாடுகளுக்குத் தூதனுப்புகிறதும், அவர்கள் காலாட சேனையின் துணையின்றி அடர்ந்த மதில்போல் செல்வதும், பின்பு அந்த ஜனங்கள் தம் வீடுகளுக்கு அனுப்பப்படுவதுமே. அந்த வழக்கத்தை மாற்றி வருங்காலத்தில் உதுமானிய சலத்தான்கள் நித்தியமான இராணுவங்களில் நம்பி இருக்கசெய்யவும் இக்காலத்திலுள்ள நிலையான சேனைகளுள் முதலாவதானதை ஸ்தாபிக்கவும் முயற்சிக்கப்பட்டது. வலன்றியர்களுக்கு பதல் சம்பளம் பெற்ற போர்வீரர்களைக் கொண்டு வீரர் சேனை யமைக்கப்பட்டது. இது உதுமானிய விராச்சியத்தில் உண்டுபட்ட மாறுதலின் இயல்பா

ன முடிவே. இதற்கப்பால் நானூறு கோத்திரத்தவர்களை யுத்தகனாத்துக்கு நடத்துகிறது வோர் விஷயமாய் இருக்கவில்லை. இப்பொழுது உதுமானியருக்குள் பெருந்தொகையான ஸல்ஜுகுக்கும் வேறு துறுக்கிய கோத்திரத்தவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் வருடந்தோறும் தூரதேச

தார்கள். இந்த நானாவிதமான ஜனங்களை யொழுங்குபடுத்தற்காய் முதல் “பியாதே” என்றழைக்கப்பட்ட வோர் காலாட்சேனைஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு நல்ல சம்பளமும் நிலங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. யுத்தஞ் செய்வதும் இராணுவ பாதைகளைச் செப்பணிடுவதுமே அச்சேனையி

ங்களிலிருந்து வந்த ஜயகொள்ளை பெறும் நம்பிக்கையோடு உதுமானிய ஆளுகையின் கீழ்ப்பாதுகாப்புமேன்மையும் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றறிந்தும் சேனையி

ன்பணிவிடைகளாய்க்கற்பிக்கப்பட்டன. அந்தச்சேனையை யடக்கிக்கொள்வதற்கு, கிறீக்கர்களோடு செய்யப்பட்ட யுத்தங்களில் ஜயிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களின்

ற் சேர்ந்தார்கள். உதுமா

சுல்த்தான் உர்கான் கான்.

(2வது உதுமானிய அரசர்.)

குடும்பங்களிலிருந்து எ

னியர் ஓர் கலந்தசாதியாகி விட்டார்கள். ஐரோப்பாவின் ஓர்பெரும்பாகத்தைக் கீழ்ப்படுத்தற்கு ஆயத்தமான சேனை பிரதானமாய் ஆசியா மைனரிலுள்ள கோத்திரத்தவர்களைக் கொண்டே யுண்டாக்கப்பட்டது. ஆகிலும் மெய்யான உதுமானியர்களே மேலே பிரபுக்களினரசாட்சியாயிருந்து உயர்தர வுத்தியோகங்களை வகித்

டுக்கப்பட்ட ஆயிரம் சிறுவர்களைக்கொண்டு இன்னுமொரு சேனை உண்டாக்கப்பட்டது. இவ்வாறே முன்னூறு வருடக்காலம் வருஷம் ஆயிரம் பேர்கள் வீதம் கிறிஸ்துமத பிள்ளைகள் உதுமானிய அரசாட்சியின் சேவகத்திற் சேர்க்கப்பட்டார்கள். போதிய மறியற்காரர்கள் பிடிக்கப்படாத வருடத்தில் சுல்த்தான் அவர்களின் கி

ஸ்ஸுமத பிரஜைகளுளிருந்து குறைந்தவர்கள் எடுக்கப்பட்டார்கள். ஆகிலும் 1648 ம் ஆண்டுக்குப்பின் போர்வீரர்களின் மக்களுளிருந்து மேற்படி சேனைக்குப் புதிதாய் யுத்தவீரர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறே ஜனிஸரிகளின் சேனை அமைக்கப்பட்டது. அதுவே பல நூறுண்டுகளாய் உதுமானிய இராணுவங்களில் விசேஷமானதாயிருந்தது. ஆகிலும் அந்த சேனைக்குக் கடைசியில் அதிக செல்வாக்குண்டாயி விட்டதாயும் அது அச்செல்வாக்கைப் பழதாகிக் கொண்டதாலும் சென்ற நூறுண்டில் சல்தான் மகுமுது (இரண்டாவது) அவர்களால் அச்சேனை அழிக்கப்பட்டது. ஜனிஸரிகளாய் இராணுவத்திற் சேர்க்கப்படுதற்கு தம பிதாமாதாக்களிடமிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பொதுவாய்க் கொஞ்சம் வயதுள்ளவர்கள். அவர்கள் முஸ்லிம்களாக்கப்பட்டு கவனத்தோடு யுத்தவீரர்களாய்ப் பழக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு யுத்தாப்பியாசம், தைரியம், பொறுமை முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டன. அவர்களுள் ஊக்கமும் கெட்டித்தன்மு முள்ளவர்கள் உத்தியோகத்தில் உயர்த்தப்பட்டதோடு இராசாவின் பிரீதியையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். சுயதேசத்தோடும் இனத்தாரோடும் அறிமுகமானவரோடுமுள்ள பற்றுதல் தரிக்கப்பட்டும், உயர்ந்த சம்பளத்தோடும், சிலாக்கியங்களுடும், இராணுவ தேர்ச்சியடைதற்குத் தக்க தருணங்களோடும் யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்த பொழுது கோபங்களையும் இச்சைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்குத் தக்க வசதிகளோடும், இந்த இராணுவ சகோதரக்கூட்டமான ஜனிஸரிகள் இராசாவின் பேராசையை நிறைவேற்றும் மிக்க பெலமுள்ள குருமான வேர் ஆயுதமாயிருந்தார்கள்.

உர்கான் தம்முடைய மேற்படி ஆயிரம் சிறுவர்களையும் ஓர் பரிசுத்தமான தர்வேஷிடம் கொண்டுபோய் அவர்களை யாசீர்வதிக் கும்படிக்கும் அவர்களுக்கு வோரா நாமம் கொடுக்கும்படிக்கும் மேற்படி தர்வேஷை கேட்டனர். ஷாஜி பக்தாஷ் என்ற அந்த தர்வேஷ் தமது சட்டைக்கையை முதம் பையளின் தலைமீது வைத்து " இந்த புதுக் கூட்டத்திற்கு யாசீர் என்ற நாமமிருக்குமாக, அல்லாருத்த ஆலா இவர்களின் முகத்தை வெண்மையான வைகளாயும், இவர்களின் கரங்களைப் பலமுள்ளவைகளாயும், இவர்களின் வாட்களைக் கூர்மையுள்ளவைகளாயும், இவர்களின் அம்புகளை சீவநாசமானவைகளாயும் ஆக்குவதோடு இவர்களுக்கு வெற்றியையும் கொடுப்பானை" என்று கூறினார். இதனாலேயே ஜனிஸரிகளின் இராணுவ உடையில சட்டையின் கையைப் போன்ற வேர் தொங்கணியுள்ள வெண்மையான தெர்வேஷ் தொப்பியும் சேர்ந்திருந்தது.

பிராதேசையும் ஜனிஸரிகளையும் தவிர உதுமானிய சேனையில ஒழுங்கற்ற காலாட்படையு மிருந்தது. அந்தப்படையைச் சேர்ந்தவர்களே யுத்தத்தில் சிறு சண்டை கொடுத்து சத்துருக்களின் கோபத்தை முதல் பெற்றுக்கொள்பவர்கள். அதன் பின்னரே அவர்களின் சரிவகளுக்கு மேலால் ஜனிஸரிகள் சென்று தாக்குவது வழக்கம். மேலும் உதுமானிய சேனையில் ஆறு கூட்டம் குதிரை வீரர்களிருந்தார்கள். அவர்களின் தொகை துவக்கத்தில் 2400.

ஆகிலும் அது பின்பு அதிகரித்து விட்டது. அந்தக் கூட்டங்களிலொன்றுக்கு “ஸிப்பாஷி” என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தச் சொல்லே இப்பொழுது இந்தியாவில சீபாய் என்று வழங்குகிறது. இந்தக் குகிசைவீரர்களுக்கும் இராணுவ சேவகதகர்களுள் பொருத்தத்தோடு நிலங்களைக் கொடுக்கப்பட்டன. இன்னமொரு வொழுங்கற்ற குகிசைவீரர்களின் சேனையிருந்தது. அவர்கள் “அகின்ஜி” (கொள்ளைக்காரர்) என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சம்பளம் கிடையாது. அவர்கள் கொள்ளைப் பொருளில் நம்பி இருந்தார்கள். நன்றாய் அப்பியாசப்பட்ட, உயர்ந்த சம்பளம் பெறுகின்ற, மகிமைகளும் வெகுமத்களும் முள்ள இடத்தில் தம்மை எவ்வாறு நடத்தவேண்டுமென்பதை யறிந்த அரசருக்குப் பக்தியுள்ள, மேற்படி சேனையின் தலைவராய் உர்கான் தற்போது தமது இராச்சியத்தைப் பரிசோதிக்கவும், வருமயுத்தத்தின் அறிவுடங்களை நிறுக்கவும் கூடியவராயிருந்தனர். அவருக்குப் பிழைக்கே ஸலஜுக்குகளின் தந்துவதின் அழிவிலிருந்து உறபத்தியான சிறு ஆகிலும் பத்திரமான தேசங்களிருந்தன. அததேயத்தவர்கள் உதுமானியர்களைப்போலவே துறுக்கியார்கள். ஆதலால் அவர்கள் இவ்வந்தவர்கள், யுத்தவீரர்கள், மேலும் எவரியவர்கள். கொள்ளைப்பொருளிலலாத வெற்றிசுலத்தான் உர்கானின் கவனத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளவில்லை. அநேக வருடங்களுக்கூட பின்னே ஆசியா மைணரிலிருந்த மேற்படி சிறு தேசங்களை கலத்தான பாயலீது அழித்தனர். ஆகிலும் சுலத்தான் உர்கானின் முன்னொவிலையுயர்ந்த பொருளிருந்தது. தனது

அரசர்களின் குழுப்பத்தால் பிரிக்கப்பட்டுத் துணுகொளாய்விடுகின்ற ஹாம இராச்சியத்தின் மாகாணங்கள் உர்கான் அவர்களின் கண்களுக்குத் தோன்றின. அவர் பொஸபறஸ் கரையிலிருந்து பார்த்த பொழுது கொண்டைத்தி நேப்பிலிருந்த கோபுரங்களும் மாளிகைகளும் அவருக்குத்தோன்றின. அது தேடத்தக்க பொருளாயிருந்தது. ஆதலால் உதுமானிய சுலத்தான் அழிந்து போகிறதாயிருந்த ஹாம ராச்சியத்தைத் தாக்கினார்.

அவர் ஏற்கனவே சன்மாககத்ததுவத்தைக் கொண்டு ஓர்வழியை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டார். துறுக்கியரின் பலமான நீதியுள்ள அரசாட்சி ஆசியாவிலிருந்த கிறீக்கர்களின் மனதில் பதிந்திருந்தது. தாம் ஹாம சக்கிரவர்த்தியின் கீழிருந்ததைப் பார்த்திலும் அதுக்கியரின் கீழ் உத்தமமாக விருப்பத்தையும், கொஞ்சம் வரிகொடுப்பத்தையும், அதிகாரப்பாதுகாக்கப் படுவதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். ஹாம அரசரின் ஓயாத கந்திரங்களும், பிரபுக்களின் எரிச்சல்களும், அவர்களின் சம்பளகாரர்களின் கேள்விகளும் ஹாமிகளின் இராச்சியத்தில் நல்லபட்சபாதமிலலாத அரசாட்சிக் கிடங்கொடுக்கவில்லை. ஹாமிகளுக்குள் ஒரு அரசரினாது பல அரசர்களிருந்ததால் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாயிருந்த அவ்வரசர்களுக்கிடையிலுண்டிப்பட்ட யுத்தங்களா இராச்சியத்தை மெலிபச் செய்தன. பலமாகாணங்கள் கித்தியமாய் இழக்கப்பட்டன. பல நாடுகளிலிருந்து கிறீக்குச்சாதியார் ஹரத்தப்பட்டார்கள். கிறீக்கர்களின் சொத்துகள் கொள்ளையிடப்பட்டன. நிலங்கள் பறித்தெடுக்கப்பட்டன. அவர்களின் குடும்பங்களும் பல முறை அடிமைகளாக்கப்பட்டன.

நிலவ்ஈனம் இராணுவத்தவமு
ம் அவற்றொரும செல்வாத்தம்
ஸெர்பியர், அல்பேனியர், ஜி
ஷியர், உதுமானிய துறுக்கியர்
ஆகியவர்களின் கைகளுக்குச் செ
ன்றன- பதினூறாம் நூற்றாண்டின்
மத்திய காலத்துக்குப் பிறகு ம
ஸீடோனியர், ஈபிறன், சிறீஸ் ஆ
கிய தேசங்களின் சரித்திரத்தில
புதுநாமங்கள் தோன்றுவதையும்
அல்பேனிய தலைவர்களும் ஸாபிய
தலைவர்களும் சுயாதின முள்ள
நிலைமையிலாகுவதையும் காண்
கின்றோம். ஆசியாவில் ஸ்கு
பூற்றரியும் சில கோட்டைகளுமே
நூயிகளின் இராச்சியத்தைச் சே
ராதவைகளாயிருந்தன. திரேஸி
ல் அவ்விராச்சியத்தின் எல்லைக்
ட்பு - ஆப் - பாசஸ் துவக்கம் அட்
றியயேப்பலுக்கு மேலாய் சுஜி
யனியுள்ள கவாலா வரையில் செ
ன்றது. மஸீடோனியாவில் தெ
ஸலோனிகாவும் அதற்கயலான
தீபகற்பங்களும், தெஸலியிலும்
ஈபிறனிலும் சில பாக்கங்களும் பி
லோபெனிஸ்சம் இருந்தன. இ
வையன்றி நூம் இராச்சியத்திலு
ள்ள மீதமான வீடங்கள் வெனி
சியர், ஜிஷியர், ஸென்ஸ் ஆபு
ஸென். ஜோன் ஆகியவர்களின்
அதிகாரத்தைத் தப்பி ஈஜியன் க
டவீஸிருந்த சில தீவுகளும் அது
வரையில் கொன்ஸ்தந்தினோப்ப
லின் அதிகாரத்தை அங்கிருந்தி
ருந்த பிலடல்பியா பொக்கேபி ஆ
கிய பட்டணங்களுமே, இவைக
ளே நூம் இராச்சியத்தில் மிஞ்சி
ய வீடங்கள். இவைகள் இராணி
சக்திரவர்த்திகளையும், மூன்று சக்
கிரவர்த்திகளையும், வேறு பல த
ன்னரகக்காரர்களையும் ஆதரிக்கும்
செலவைச் சமக்க வேண்டியவை
களாயிருந்தன.

இந்த சமாதானமுள்ள இருப
து வருடங்களிலும் உர்கானுக்கு

ம் நூம் அரசர்களான ஆண்டி
தேனிக்கஸ் கன்றகுலேனஸ் எ
ன்ற இருவருக்கு மிடையில் நேச
முண்டாயிருந்தது. கன்றகுலே
னஸ் என்பவர் தம் மகளான திய
டோறாவை அறுபதுவயதுள்ள
முஸ்லிம் அரசர் உர்கானுக்கு சம
ய வித்தியாசத்தையும் வயதின் வி
த்தியாசத்தையும் பாராது விவா
கமுடித்துக்கொடுத்தனர். கன்ற
குலேனஸ் சக்ரவர்த்தியும் அன்
லி சக்ரவர்த்தினியும் உதுமானி
ய கல்கத்தானைப் பிரியப்படுத்தி த
ங்க ஞாக்கலகங்களில் அவரின்
துணையைப் பெற்றுக் கொள்ளுத
ற்காய் எதையும் செய்தற்கு ஆய
த்த முடையவர்களாயிருந்தார்
கள், அவர்கள் வழக்கமாய்க் தங்
கா மாகாணங்களில் லொண்டைக்
கொள்ளா யெடுக்கவும் நலாறாக்க
ளை அடிமைகளாக்கிக் கொள்ளவு
ம துறுக்கிக் கிடங்கொடுத்தார்கள்.
நிரீஸ்தவர்களான அடிமைக
ளை ஆசியாவில் விற்பதற்காய் ஸ்
சூபூற்றரிக்குக் கொண்டுபோகுத
ற்கும் கன்ஸ்தந்தினோப்பலின் ஆ
சிய உபநகரமான மேற்படி பட்
டணத்தை நிரீக்க அடிமை
வர்த்தகத்தின் பிரதான கலமா
ய்ப் பாவிப்பதற்கும் உர்கானுக்
கிடங்கொடுத்தே யவரின் துணை
யை மேற்படி சக்கிரவர்த்தினி பெ
ற்றுக்கொண்டார் என்று அடிபூகஸ்
என்னும் சரித்திரகாரர் கூறுகின்
றார். உர்கான் தமது மாமனை ஸ்கு
பூற்றரி சந்தையில் சந்தித்தார் க
ள். அப்பொழுது அவர்களின்
நேசத்தைக் கெடிக் குதற்கு யா
கொரு காரியமு முண்டாயிருக்க
வில்லை.

ஆசிலும் சுறுக்கில் அவர்களி
ன் நேசம் முடிக்கப்படுத்தற்கு
வோர காரியம் சம்பவித்தது. அ
க்காலத்தில் மடித்தேனியன் கட
லில் வலிசியருக்கும் ஜிஷியரு

க்கும் இடையில யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கு பொஸ்பதஸலூர் சந்திககுமிடம் யிருந்தது. அப்பொழுது கன்ஸ்தந்திநேப்பலில் ஒரு பாகமாயிய கலேற்றூ ஜினேவியர் வசமிருந்தது. பிற்காலத்தில் அனேக நூலுண்டாக துறுக்கியரின் சத்துருக்களாயிருந்த வெனிஷியர்கள் ஏற்கனவே சுல்தான் உர்கானின் கோபத்தைக் கிழப்பிவிட்டனர். ஆதலால் அவர் காலதாமதமின்றி அவர்களின் எதிரிகளான ஜினேவியர்களுக்குத் துணை புரிந்தனர். இந்த சமயத்ததாலையே துறுக்கியர் முதல் ஐரோப்பிய தேசத்தில் பிரவேசிக்க வந்தது. உர்கானின் மூத்தமகன் சுலைமான் பாசுராபாலகன் மாகாணங்களில் யுத்தஞ்செய்து ஜயமடைந்த பிறகு இரண்டு தெப்பங்களில் எண்பது ஆடகளோடு ஹலஸ்பேன்மைக்கடந்து விமபி கோட்டையைத் தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டனர். சொற்பதினங்களில் அந்தக்கோட்டையில் மூவாயிரம் உதுமானிய போர்வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். கன்றகுலேனஸ தமது மருமகளுள்ள ஜோன் பஸியோலோகஸோடு யுத்தஞ்செய்து கொண்டிருந்தால் அவர் துறுக்கியா படை யெடுத்தது சென்றகைக்கவனிசுகவில்லை. கவனியாதது மாந்திரமல்ல அவர் சுல்தானின் துணையைத் தமது மேற்படி எதிரியை மடக்காதற்காய்த் தேடினார். ஆதலால் சுலைமானுக்குத் துணையாய் வேறு துறுக்கியர் அனுப்பப்பட்டார்கள். பேஸியலோகஸ் தோல்வியாக் கப்பட்டனர். ஆகிலும் உதுமானியரானஜோ ஐரோப்பாவில் அடியிடுமிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். 1358 ம் ஆண்டு பூரியதிர்சியால் திரேஸ் மாகாணத்திலிருந்த பட்டணங்கள் அழிக்கப்பட்ட

ன. வீடுகள் உடைந்து தரையில் வாழ்ந்தன. பூமியகர்ந்தபொழுது மதில்களும் கோட்டைகளும் விழுந்தன. அரசவகொண்ட குடி ஜனங்கள் அரைந்துகொண்டிருந்த வீடுகளிலிருந்து வேரடிநூர்கள், மற்றும் மதில்களோடு கவிப்பொலியைச் சுற்றி யிருந்த மதில்களும் கீழே விழுந்தன. குடி ஜனங்கள் பட்டணத்தை விட்டோடினார்கள். இலத்தக்கண்ட துறுக்கியர் உடனே அப்பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள். ஹம் சகிராவர்த்தி வீணயத் தடைபேசினார். அல்லாகுத்தஆலச அந்த பட்டணத்தைத் தமது போர்வீரர்களுக்குத் திறந்துகொடுத்தானென்று ம, இவ்வளவு தெளிவாக தெய்வம் குறுக்கிட்டதைக் கவனியாதிருக்கக் கூடாதென்றும் உர்கான் கூறினார். ஸிவில் யுத்தம் இன்னும் நடைபெற்றதால் கன்றகுலேனஸ அரசர் பஸியலோகஸின் தாக்குகளைக் கவனிப்பதேயன்றி வேறு காரியங்களைக் கவனித்தற்குச் சாவகாசமுடையவராயிருக்கவில்லை. ஹலஸ்பொனறு கடலோரத்தில் சீக்கிரம் துறுக்கிய போர்வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். இதுவே ஹம் இராச்சியம் பிடிக்கப்பட்டதற்கும் அனேக நூலுண்டிகளாய் ஐரோப்பா பயமுறுத்தப்பட்டதற்கும் துவக்கம்.

(இன்னும் வரும்.)

அலரின் பேயின கதை.

(243 ம பக்கத் தொடர்)

காவலர்கள் துணையாய்ச செல்ல வல்லாதனது இரு கன்னிப் பெண்களோடு திபிஸிசுக்குப் பிரயாணமானுள்ளும் இலக்கச் சஞ்சிகையில சொன்னே

மின்கிரேஸியாவின் நட்சத்திர மும் அவளின் எவர்காரப்பெண் களுமேறியிருந்த மூன்று குகிரை களும் அழகானவை. லய்லா கு திரையில் சவாரி செய்யும்பொழுது அவளின் தேக வடிவும் அங்க விலகல்களையும் மிகக் மேன்மை யாய்த் தோன்றின. அவளின் இ லகல்களையும் அழகான நுதி ரையின் அசைவுகள் பொருத்தி னவைகளாய் இருந்தன.

அவள் பிரயாணிகளின் ஓர் அழகிய வுடை சரித்திருந்தனா, பொன் சருகைவெண் செய்யப்பட்டனும் நடுவே திரந்ததாயின ஓர் கபுதான் அல்லது சட்டை அணிந்திருந்தனள். அவளின் உ ட்சட்டை கழுத்துவரையில் பூட் டப்பட்டிருந்தது. அவளின் சட் டைக்கை கட்டையா யிருந்ததர ல் பாலைப்போல வெண்மையாய் இருந்த அவளின் கரங்கள் அவற்றி ன் நீல நயாபுகளோடு தோன்றி ன. முழுகாலாவு நீண்ட மேல ங்கி யொன்று போட்டிருந்தனள். பட்டுக் காற்சட்டை யணிந்திருந் தனள். தலையில் ஓர் சிறு தலைப் பாகையிருந்தது. அதில மஸ்கின் புடவையில் செய்யப்பட்ட அவ ளின் முகமூடி சோக்கப்பட்டிரு ந்தது.

அவளின் வேலைக்காரப் பெண் களணிந்திருந்த வுடைகள் லய லாவின் உடையைப் பார்க்கிலும் குறைந்த பெறுமதியுள்ளவைக ளாயிருந்தாலும் அழகிற் குறை ந்தவையல்ல. அவர்களும் முக மூடி போட்டிருந்தார்கள். ஆயி லும் லய்லாவும் அவளின் வேலை க்காரப்பெண்களும் கிரீஸ்தவர் கள் ஆதலால் அவர்கள் எப்பொ முதும தங்கள் முகங்களை முஸ் லிம் மாதர்களைப்போல் மூடிக்கொள்ளவில்லை.

அழகிய லய்லாவும் அவளின் வளர்காரப்பெண்களும் ஒரு கூ ட்டமாய்ச் சென்றார்கள். அவர் களுக்கும் அவர்களுக்கும் துணை யாப்ப்போன ஆயுதமணிந்த கா வலர்களுக்கும் இடையில் மெத் த வித்தியாசம் தோன்றிற்று. வி டுமி வீட்டிலிருந்து சில தூரம் போகும் வரையில் வழியல யா தொருகாரியம் சம்பவிக்கவில்லை. சீக்கிரம் அவர்கள் தாங்கள் தங்கி யிருந்து இளைப்பாறவும் குகிரை களுக்கருத் தின கொடுக்கவும் வே ண்டாய இடத்திற் சேர்ந்தார்கள். அங்குவிடத்திலேயே மேற்படி கா வலர்கள் லய்லாவையும் அவளி ன் வேலைக்காரப் பெண்களையும் விடநிப்பிரிய வேண்டும். அங்கிரு ந்து தாம் தனிமையாய்ப்போகி ற்தீகா அல்லது காவலர்களோடு போகிறதோ வென்று லய்லா தீர் மாலிக்க வேண்டியவளாயிருந்த னள். அவள் தன் வேலைக்காரப்பெ ண்களோடு தனிமையாய்ச்செல் லவே விருப்புறமிருந்தாலும் அவள் கேள்விப்பட்ட வேரா சம சாரம் அங்கெண்ணத்தை மாற்ற ச்செய்துவிட்டது. இச்சமசார ம் கைநிகாமானைப்பற்றிய தலல, ஆயிலும் கள்ளனைப்பார்க்கிலும் பெருப்பமான வொன்றைப்பற் றியது. அதாவது அயல் தேசத் திலு ஓர் புலி காணப்பட்டதென் றதே. இச்சமசாரத்தை யறிந்த வுடன னைதாவும் ஆயினவும் ப யந்துவிட்டார்கள். லய்லாவும் அ ச்சங்கொள்ளா திருக்கவில்லை. ஆ தலால் இரண்டு ஆயுதமணிந்த காவலர்களுக்களின் சேவகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகுதற்கு லய்லா தீ ர்மானித்து, அவ்வாறே இருவ ரைத் தமக்குத் துணையாளர்களா ய் சோத்துக்கொண்டாள்.

பின்னேரம் மூன்று மணியளவி ல் லய்லா தனது வேலைக்காரப்

பெண்களோடும் இருஜோர்ஜிய காவலர்களோடும் புறப்பட்டனர். இருகாவலர்களும் பூரணமாய் ஆயுதமணிந்திருந்தனர். அவர்கள் புவி தோன்றில் துப்பாக்கிகளை யிழுத்தெடுப்பதற்கு எப்பொழுதும் ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். இவர்கள் சென்றவழியே கனித்திரள்கள் நிறைந்த வேர் ஆழிய தேசத்துக் கூடாயிருந்தது. ஒரு மணித்தியாலம் சென்றபிறகு லய்லாவுக்கு உறுமுகிற சததம் கேட்டது. அச்சத்தம் ஸைதாவுக்கும் ஆமினாவுக்கும் கேட்டு அவர்கள் தங்கள் நாயகியைச் சார்பித்தார்கள். அவர்களின் முகங்கள் வெளிநிலிட்டு. ஆகிலும் இரு ஜோர்ஜிய காவற்காரர்களும் தைரிய வாய்ந்ததைச் சொல்லிக் கொண்டு இரு பெண்களையும் தங்கள் குக்கு மத்தியில் நிறுத்திவிட்டுத் துப்பாக்கிகளைக் கைகளிலெடுத்ததுக்கொண்டு சுற்றிப்பார்த்தார்கள். கொஞ்சநேரம் எங்கும் அமரிக்கையுண்டாயிருந்தது. ஆகிலும் அவ்வமரிக்கை உள்ளயிடுதலுக்கும் முழக்கத்துக்கும் ஒப்பான வேர் சததத்தைக் கொண்டு சித்தியா யுடைக்கப்பட்டது. அந்தக்ஷணமே மரங்களுக்கிடையில் சலசலப்பான சத்தம் கேட்டதோடு அந்தப்பெரும் மிருகம் சமீபத்திலிருந்த ஜோர்ஜிய காவற்காரன் மீதுபாய்ந்தது. அவனின் கையிலிருந்த துப்பாக்கியிலிருந்து இரு குடிகள் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறிந்தன. ஸைதாவும் ஆமினாவும் சத்தமிட்டார்கள். லய்லாவும் அச்சத்தால் சததமிட்டனள். அவர்களின் குதிரைகளை யடக்கிக் கொள்ள அவர்களால் இயலாமல் போய்விட்டது. கிரிபாகசிய மூள்ள ஜோர்ஜியனை புவி குதிரையிலிருந்து கீழேயிழுத்துப் போட்டது. அவனுக்குத் துணைக்கு அவனின் தோழன் சென்னன். புவியோ தனது சத்தாருக்களை யொருவனின் பின் ஒருவனாய் ஜயித்தற்குத் தீர்மானித்திருந்ததுபோல மற்றக் காவற்காரன் மீதும் பாய்ந்தது. திருமபவும் துப்பாக்கிச் சூடுகேட்டது. ஆகிலும் மிருகம் காயப்பட்டதேயன்றிக் கொல்லப்படவில்லை. காயப்பட்டதோடு புவிக்குக் கோபம்திகரித்ததால் இரண்டாவது காவற்காரனையும் கீழேயிழுத்துப் போட்டது. அவர்களின் இரு குதிரைகளும் இரத்தமவடிய ஒடின. அப்பொழுது லய்லாவின் தம் அவளினிரு கன்னிகைகளின தம் குதிரைகளும் பலபக்கங்களால் அடங்காமல் மோசியசென்றன. ஆகிலும் இந்தக் குழப்பங்களுக்கு மத்தியில் காரியங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்ச் சம்பவிக் குமப்பொழுது இன்னுமொரு உரத்த வெடிச்சத்தம் கேட்டது. உடனே அந்தப் புவி தீவிர வேதனையைக் காட்டும் சத்தத்தோடு குப்புர விழுந் திருண்டது. இன்னுமொரு வேட்டு சுடப்பட்டது. அதன் குண்டு புவியின் மண்டையோட்டை யுடைத்துக் கொண்டு சென்றது. அந்தக்ஷணமே மூன்று குதிரைவீரர்கள் அந்தவிடத்திற் றேன்றினார்கள். இதற்குள் லய்லா தனது குதிரையைக் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டு குழப்பம் நடந்த விடத்துக்குத் தூரமான வேர் தானத்திலிருந்தாலும் அவள் சததங்களைக் கேட்டதோடு ஆபத்துத்தீர்ந்த தென்பதையும் விளங்கிக் கொண்டனள். லய்லாவைப்போலவே ஸைதாவும் ஆமினாவும் குதிரைப் பரிசுஷயுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களின் குதிரைகள் அவர்களை மரங்களில் அடித்துக் காயப்படுத்தின. ஆகிலும் அவர்கள் கீழேயி

மூன்று குழியை விராகநுள் தல வரானவா மீற்ற நிருபநகநம் எ தோ சொல்லிவிட்டு வயலயவை யும் அவரின் கன்னிகைகளை மம சந்திப்புகற்று யிவைத்து பென்ற னர், ஆசாபக்கொடும் நகரியவா ர்த்தைககொடும் அப்பெண்க ளோடு பேசியவர் ஓர் வரலாறு, அமரலியா, மெய்யாகவே அந்த வாலிபா நகரியமம் சிசுநகரிய மு முளாய் அலரினையான் விள னை வியாருபான் மூன்று வாய்ப்ப வர்களுக்கரு வுடனே சென்றி க து விடுவின் றோம், அயலாய்பெ ன பற்றிய நிருபமம் நிருபம ஹாபிசுமம்.

புலிக்குதும் நகருக்கு அரிடை சி லுண்டாயுட மோது நகரின் மூ டி வலயம் நாமா அவரின் கன்னி கைகளும அலரிக்கிருந்தாலும் நி கருபாபுத்தகிசுப்பலசயவா ன அலரினின் பார்த்துக்கொடுக்கா ண்நி ஆலிக்குதொடுக்காள், மெ ஹும் அவர்கா புலிக்குத மணத் தை யுண்டாகரிய, அ அவரின் கையெலவபகையும பிளவநிக்குகா ண்டார்கள், லய்லா அலரினுக்கு நன்றி கூறிவிட்டுந் தனது காலை ர்களாயவந்த இரு ஜோர்பியக் குக்கும நடந்த காரியத்தை பி சாரித்தனள்.

“நான் அவர்களை அவசரமாய்ப் பார்த்தேன், அவர்கள் சிவிக் கிருக்கிறார்களென்று பெருமாட்டி யே யான நங்களுக்கும் தெரிவிக்கக் கூடியவனா யிருக்கின்றேன், ஆ கிலும் அவர்கள் சன்னிபின்னப் படுத்தப்பட்டார்கள், எனது எவ ற்காரர்கள் அவர்களுக்குத் துணை செய்யுள்ளார்கள், இரத்தமவடி கிற அவர்களின் காயங்களைத் தா வங்கள் காணுகிருக்கும் பொருட்

நிம், அக்கக காரியத்தைத் தவக நக கவிர்க்கும் பொருட்டிம பான் நிவகு வந்தேன்” என்று அலரின கூறினார்.

“பெல்லுமசிதோ ரெ, யானும எனது கன்னிகைகளும் அவர்க ளுக்குத் துணைசெய்யலாமா? நகரே நா காயகவ உவகள் ஏவம் காரகாபபாக்கிலும் நன்றிப் பகாயவக ஈர்த்தலாம, அது அவர்கள் பாலரின பணியிடை” எ ன்று லயலா நாமா காவலர்க்கா ன ஜோர்பியக்குகைய ஆக்கிா ன்நிவகி கூறினாள்.

“பெருமம் டியே யானது எவ ற்காரர்களா யுத்தத்தில் அனுபொ க்குண்டாகலாம், காயவகளுக்க டுமிருந்து அங்கருக்கு துணை மான காரியமும், நான் கிரும விசநமமும் பெகு தங்கிடுருவ கள், நான் இடைநிறுந் நடந்த வி டுக்கருக்குச் சென்று காரியவகளை யாழிவதுக்கொடுக்கவர்கள் இவ வ ன்று காவலர்க் கன்னிகைமவா ளின் நிலபாககா கருவகருக்குத் தெரிவிக்கவ திருமப்பில மிஷிவ களில வகுநின் துணை” என்று அ லரின சொல்லிவிட்டுக் கமது கு திரையபகு திருப்பிக்கொண்டி போயவிட்டனாள்.

அவா போனபிறகு லய்லா த னது கன்னிப்பெண்களைப் பார்த னா “நாவகள் கொஞ்சகேரம் இ டு வகுலோம், அந்த இரு சிர்பபாக் கியமுள்ள மணிதர்கரும நன்றி ய்க் கவனிக்கப்படுகிறார்களென் பதை நாம அலிக்குகொள்ளும வறையில் காமகள் பிரபாணமாக க்கூடாது, எவகன் குதிரைகளும் கடுவிகிக்கொண்டிருக்கின்றன, அ ம்மிருகவகளை யிப்புற்றறையில் மேயவிடுகிறது அவற்றிற்குப் ப லனைக்கொடுக்கும்” என்று மொ ழிந்தனள்.

லயலா, ஸய்தா, ஆமினா ஆகிய தங்களுக்குத் தனி புரிந்தோம். அவர்கள் கீரே யிறங்கினார்கள். குத்தோ மரங்களுக்கிடையில் ஓர் சி திரைகள் வழிப்பக்கமாய் மேயத் திராம யிருசுகிறது. காயப்பட்டவ ற்கு விடப்பட்டன. ஒவ்வொரு ரகளை யங்கு கொண்டுபோகிறத குதிரையும் கலைய நாயகி அழை யுறையான் எண்ணுமிதேன். அவ ததவடன வந்துந் காயத்தரூள்ள ரகளைத் தகக கவனத்தோடு பார் தாயிருந்தது. லயலா ஒரு கடை பபதற்கும் அவர்களுக்கருண்டி டயிருந்துகொண்டு, அவ்வாறே டதுன்பங்களுக்கரு டி கொட்ப் பதற்கும் நூறய்கு செய்யபது பா ன் போகமாட்டேனென்று பெ ருமாட்டியே தங்கருக் குறுதி மரால்லுயின்றேன்” என்று கூறி னார்.

“இதை முஸ்லிமான கனவா னும் அவரின் பண்பிடைக்காரர் களும் இன்னிரிஷத்தில இயகு தோன்றியது எங்கள் அடுத்த டே” என்று லயலா சொன்னாள். னைதா “எவ்வளவு அழகான வாலபன்” என்றுள்.

ஆமினா “ஓர் பூரணமான வீர ன். மெலும் வாஷிபநம் போல ச த்ரியமுள்ளவரும்” என்றுள்.

“அப்படியங்கள் பெண்டினே. அவ ரின் கல்ல பாலவைய எண்ணு து தத்துவங்களை நிரூபிப்புகள். மெ லும் காலங்கள் இப்பொழுது தப் பிக்கொண்டதற்காய் நுண்டவ றுக்குள் பெருந்தகணையங்கள் லியை பிரண்ணுங்கள்” என்று லயலா சொன்னாள். அமிரிச கையுண்டிட்டது. அப்பொழு து லயலா தனிப்பபடைத்தநாய யனுக்கு மெளனமாய் நன்றி கூ றினள். அதைக்கண்ட அவரின் ஏவற்காரப்பெண்களும் அவ்வா றே செய்தார்கள். அப்பொழுது அவரகளிருந்த விடத்திற்கு அல தீன் திரும்பிவந்து “பெருமாட டியே, தங்கள் காலத்தாரர்கள டைந்த காயம் கடினமானவைக னாரிருந்தாலும் அவற்றின் முடி வைக்குறித்து அச்சங்கொள்ளத் தேவையில்லை. நானும் எனது ஏவற்காரர்களும் ஓர் குறுக்குவழி யாகவே இந்த விடத்திற்கு வந்து

“பிரேராரே தான்கள் காட்டி கி டுதயவுக்கு ஆயிர முறை நன்றி கூறுகின்றேன். ஆகியும் அவர கள் எனது சேவகத்தில் சேர்ந்திரு க்கையில் அனுபவித்த துன்ப க்களுக்குத் தக்கப் பிரதிபுபகா ரந் செய்யவது எனதுவேலை. சீர னனக்காக அந்த தருமத்தைக் கொடுத்து விடுவீரா” என்று ல யலா கேட்டவள்க தனது பண பம்பயிவிருந்து சில தங்கககாசுக னை யெடுத்தது அலதீனுக்குக் கொ டித்தனள். அப்பணத்தை யெடுக் காறிநுப்பது அமமதுக்கு அன் லியினுள் தமக்கு மரியாதையா ரிபாதிதன்றும, அப்பெண் வரு வித பக்கொண்ட செல்லுகளைத் திரம கொடுப்பது நன்றன்மென் றும் உணர்ந்து வாலிப உதுமா லியா பணத்தைவாங்கிக்கொண் டி “அந்த காயப்பட்ட இருபேர் களுக்கும் யான் செய்யநாடியதை சசெய்யாதிருக்க மாட்டேன். ஆ தலால் அவர்கள் இருமடங்கா ன பிரதிபுபகாரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுமிருர்கள்” என்று கூறி னார். இவ்வாறு கூறிவிட்டுத் தம து குதிரையைத் திருப்பிக்கொ ண்டு போக எத்தனித்த அல தீன் ஏதொ சடுதியாய்த் தம் எண்ணத்தில் தோன்றியதால் நி ன்று “இப்பொழுது நீங்கள் கா

வல்லியிருந்து விட்டதால் யானும் தோஷமானதேயன்றி அசந்தோ எனது ஏவற்காரர்களும் தங்களு ஷமானதல்ல. ஆனால் பெண் க்குத் தாக்கூடிய பாதுகாப்பை ணுமானுமான இருவாஸிபர்கள் ஓ யும் காவலையும் பெற்றுக்கொள் ற் இடத்திலே தற்செயலாய்ச்சந்தி வீர்களா? நாங்கள் நிபுணிகளுக்குப் த்கால் அவர்களொருவரையோ போகிறோம். நீங்கள் நம அவிவிட ருவா அண்ணி சீயான்னியமாய்ப் ப த்துக்கே போகின்றீர்களென்று ட்சத்தோடு உணர்ந்து கொள்வ காயப்பட்ட ஜோஷியர்களுடா டு வழக்கம். ஒருமணித்திபாலத் ருவர் சொல்லியதைக் கொண்டு துக்குப்பிறகு அலதீன் திருமபி விளங்கிக் கொண்டேன்” என்று வந்தனா. அவருடைய இரு ஏவ கூற்றார். லய்லா கொஞ்சநேரம ற்காரர்களும் அவரோடு வந்தா சந்தேகித்துக் கொண்டிருந்த வி ர்கள். லய்லாவோடும் அவளின் ட்டி “இப்பொழுது சமபவித்த பெண்களோடுமே நாங்கள் பிர பயங்கரமான காரியத்தின் அறு யானாடு செய்யவேண்டிமென்று போகத்தின் பிறகு, நாங்கள் இங் அலதீன் தமது ஏவற்காரர்களுக் ளளவு தயவோடு செய்யப்போகி ருக் தெரிவித்திருந்தனர். பெண் க ம துணையை யான் அல்லத்தட்டி ளின் நேசத்தை விருமபிய ஹா வது புத்தியாயிராது. ஆதலால் பிஸ் இதைக் கேள்வியுற்றுச் சந யான் தங்களின் துணையை நன்றி தோஷமடைந்தனர். இப்புருகி யோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” மோ மேற்படி. சமாசாரத்தைக் என்று உத்தரவகூறினள். இதை கேட்டவுடன் தமது வாஸிப எஜ க்கேட்ட அலதீன் மிக்க சந்தோ மான் திரும்பவும் ஓர் பெண்ணின் ஷமடைந்தவராய் “பெருமாடடி ம. பத்திற் சிக்கப்போகின்றாரோ யே யான் இப்பொழுது அந்த ம வென்று எண்ணித் துக்கப்பட் னிதர்களைக்கிராமத்துக் கனுப்புத டாலும் தமது எஜமானைத் தடுத் தகாய்ச்சீக்கிரம செல்லுகிறேன். துப பேசவில்லை. மேலும் மேற் ஆகிலும் தேவையான மட்டேய படி பெண்களுக்கு அலதீன் து ன்று அதமகதிகம் யான் அங்கு ணைச் செய்வதைத் தேவைப்படு சணங்கமாட்டே” னென்று கூறி த்துதிற காரியங்களையும் அவர் விட்டு வாஸிப உதுமானியர் போ அறிந்திருந்ததால் அதைத் தடுக் கிறது நீதியாயிருக்கவில்லை. ப யங்கரமான தீங்கைவிட்டிம அச் சத்தைவிட்டும் தற்போது தப்பி இருக்கிற மூன்று பெண்களும் த வ்களின் இழக்கப்பட்ட காவலர் களுக்கு பதல் வேறு காவலர்க ளைத் தெரிந்து கொள்வது சபா ளைத் தெரிந்து கொள்வது சபா வ சமன்பதையும், அத்துணைய யவர்கள் பெற்றுக்கொள்வதைத் ததிப்பது மனிதராதியாரின் சர் வ சட்டங்களுக்கும் விரோத மெ ன்பதையும் இப்புருகும் உணர்ந்து கொண்டனர். அலதீனும் அவரி ன் ஏவற்காரர்களும் லய்லா யு ம் அவளின் வேலைக்காரிகளையும்

சேர்ந்தபொழுது இப்புருகிமின் பா
ர்வை தெளிவடைந்தது. அவர்
லய்லாஷின் முகத்தைக் கண்டவு
டன் அவள் தகதிரமற்றவளென்
பதைத் திட்டமாய் அறிந்து
கொண்டனர். கறுப்புக் கண்களு
ள்ள காமாநூரியான பிரசாவை
யும் கற்பும நீலககண்களு முள்ள
லய்லாவையும் அவர் தூக்க
கிப்பார்த்து லய்லாவுக்கு வாசா
யத் தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.
மேலும் லய்லாவின் கண்ணிப்ப
ண்களின் அடக்கக்கறையும் சுவா
வ நடைவையும கண்ட இப்புருகி
மேற்புட கூட்டத்தின் நேரத்
தைத் தாந்து வாசிய எஜமான
பெற்றுக்கொண்ட தற்கால மகி
சசியடைந்ததே தாது அப்பெண்கள
தக்க காவலினிற் தனிமையாய்
ப் பேரகவிலைகூடுககப்பபடாத
தற்காலம ஆதந்தமடைந்தனர்.

அலதின் லய்லா திலைலாவுக்க
ருகாயும் இப்புருகிமின் லைலாவுக்குக்
காவலாயும் ஊரின் ஆயிரவொ
டும செளராகள். இப்புருகிமுட
ய மனம லய்லாவையும் மிரா
வையும் சிதூக்கிப் பராகதது
போல் அலதின் வர சீர்தூக்கிப்பா
ர்த்துப் பெரும விசநியாசத்தைக்
கண்டனர். லய்லாவில் தேர்ந்திய
இளமையின பிரசாசமுள்ள இல
ய்லாக்கையே தமது மனம் உண
ரவேண்டியதாய்ருகத்தம மிரா
ராவின் அழகால சொற்பநேரார
வது மயக்காயட கற்காய் அவா
ஆசசரியமடைந்தனர். அவர் மிரா
ராவைக் கண்டபொழுது லய்லா
வைக் கண்டிருக்க வில்லையென்ப
தும் லய்லாவைப் போன்றவோ
ரா ஓப்பற்ற பெண் உலகத்திலிருக்
கிலுளு ளென்பதை யறியவில்லை
யென்பதும்மெய். ஆகிலும் இந்த
எண்ணத்தானும் தாம் ஒருகாலத்
தில் காமாநூரியான மிரசாவால்,
வசியப்படுகத்தப்பட்டது தம் மன

ம லய்லாவை யுவக்கத் தருதியற்
றுப் பொகர்செய்து விட்டதெ
ன்றுணர்வதைத் தடுக்க வில்லை.

பலவிஷயங்களைப் பற்றிப் பே
சியபிறகு "இந்த பகுதியிலுள்ள
ஆபத்து ஓர் ஆண்டமிருகம மாந்
கிர மன் மென்று சீனோரோ யான்
கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" எ
ன்று லய்லா மொழிந்தனர்.

"பெருநாட்டியே, மெய்யா, த
ங்கோ யாசப்பதிறுதற்கு ளே
மென்ன நீங்கு சொல்லப்பட்டிரு
க்கிறது" என்று அலதின் வினவி
னர்.

"அந்தத்தக்க கைரிகர்மானே
யன்றி பின்னை யொன்றல்ல" எ
ன்று லய்லா விடை கொடுத்த
னர்.

"ஆ! ஓர் யாவும் அகனைக்
கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். து
ரைசாரியே, நீங்களதை யஞ்ச
வேண்டாம்" என்று அலதின் ல
ய்லாவுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கோ
டுக்கக்கூடிய தெனியில் மொழிந்
தனர்.

"யாதே இவ்விஷயத்தில அது
க அசமுள்ளவளல்ல. ஆகலால
எனது கண்ணிப்பெண்களின் மன
துக்கு அச்சத்தைக் கொடுக்கவும்
பான் சம்மதமுள்ளவளல்ல" எ
ன்று லய்லா பகாந்தனர்.

"பெருநாட்டியே, நீங்கள் செ
ய்வதே சரி. துன்பமும் ஆபத்து
ம வந்தபொழுது அன்றைச சந்
திப்பதன்றி யவற்றோ தெகிர்ப்ப
தற்காயயாம் அரை வழியில் மு
ன்னே யோடவேண்டிய தில்லை.
நானே நாங்கள் தியிவிவில் சேர்ந்
து விதிவேயம். அப்பொழுது நா
ங்கள் பூரண மான பாதுகாப்பைப்
பெற்றுக் கொள்வோம்" என்று
அலதின் கூறினர்.

ஜோர்ஜிய இராஜதானியான திப்டிசுக்குத் தங்கவேக கொண்டு போகிற காரியங்களைக் குறித்து லய்லாவாவது அலலநீவினது யா தொன்றும் சொல்லவில்லை. தங்குகள் நாயகங்களை மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆகிலும் அவற்றிலும் சில விஷயங்களை அமர்த்தப்பட்டன. ஏனெனில் அவற்றின் தமக்குப் போட்டிரண்டு என்று சொல்லவில்லை. லய்லாதமது "திஸலா" என்றும் குறிப்பிட்டுப்போய்த் தெரிவிக்கவில்லை. இருவரும் இவ்வாறு அடக்கமாயிருந்து கொண்டிருந்த காரணம் இரகசியமாய்ப் பெயரணந்திசெய்யும்படி இருவருக்கும் சொல்லப்பட்டிருந்ததே.

தாங்கள் இரவிற தங்கவேண்டிய திராயத்தின் மேற்படி பிரயாணிகள் சின்னெனம் அழுதணியளவில் சேர்ந்தார்கள். அந்நிலிருந்து ஒரு நாள் பயணத்துக்கு அல்லது இருபத்தைந்து மைலுக்குப் பால் திப்டிசின் இருந்தது. அங்கே லய்லாவும் தங்குகளின் பணியினைக்கொள்க ஆகிய முன்னே போய்க்கள். அப்பொழுது ஓர் காரியம் சம்பவிர்த்தது. அது அற்பமரணதாயிருந்து லய்லாமிக்க பிரதானமான காரியங்களைச் சுமந்ததாயிருந்தது. வாயிலில் ஆயுறம் பெண்ணுமான இரு முத்திரகந்த நிர்ப்பாகமிமான பாராவையுள்ள நடக்கக்கூடாத பிச்சைக்காரர்களிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டவுடன் வீரனும் விரிபுமான அலலநீவினும் லய்லாவும் தங்குகள் பயணப்பைகளை வெளியே யெடுத்தார்கள். லய்லா ஓர் வெள்ளி நாயகத்தைப் பிச்சைக்காரிகளுக்குக் கொடுக்க, அலலநீவின அவ்வித வேரார் நாயகத்தைப் பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுத்தனர். அந்த அடிசைத்திசில் அலலநீவின குகியை சற்று

இழுத்ததால் அவரின் பணப்பை பிச்சிருந்த சில வஸ்துக்கள் கீழே விழுந்தன. பிச்சைக்காரன் அவற்றைப்பறக்கி அவருக்குக் கொடுத்தான். ஆகிலும் அந்த பணநாயகங்களுக்கும வெள்ளி நாயகங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு வஸ்து இருந்தது. அதை லய்லா கண்டவுடன் சாப்பித்ததைக்கண்டு மயங்கிவிட்டான். மயங்கிவிட்டான். அந்த வஸ்து ஒரு மோதிரமே. ஒரு சிவப்புக்கல பதிககப்பைட ஓர் பொன் மோதிரம். காரணம் மோதிரம் அவரின் மோதிரத்தைப்போல்தது. அலலநீவின சந்திராய் மோதிரத்தைக்கும் காசுக்கும் பைகுகள் போட்டுக்கொண்டனா. லய்லா தனது அச்சமுள்ள பார்வையைத் திருப்பி லய்லா அச்சரியத்தால் அவரின் இருதயம் நெய்க்கொண்டது.

அதுமுதல் ஆகிலும் விதமான கருத்துகளை லய்லாவின் முத்திரகந்த உறபத்தியாயின. தான் தங்குகளிருந்த வித்தியாட்டின் எஜமானைக்கிரியாப்பெய்தி சொல்லிவிட்டு, தெல்லாம அவரின் ஞாபகத்துக்கு வர்கன. அவன் வாலிபன். வித்தியாட்டின் எஜமானின் மகனாயிருக்கத்தக்க இளமுதுன். உயர்ந்த பேசுந்தவன். அவனை அவ்வாறே லய்லாவும் தனது அறையில் வைத்துக்கண்டனன். இந்த இலாசனைக்கள அலலநீவின இலாசனாய்களுக்குக் கொடுத்தன. மேலும் கூகிரியமான் வேஷமாறுநிறவினென்றும் ஒருவேளை துறுக்கியையப்போலும் ஒருவேளை ஜோர்ஜியனைப்போலும் உடுத்திக்கொள்வானென்றும் தனது அடக்கத்தை நினைவேற்றிக் கொள்வதற்கு எவ்வித தந்திரத்தையும் செய்வானென்றும் வித்தியாட்டிக்காரன் ஏற்கனவே லய்லாவுக்குத் தெரிவித்திருந்தான்.

ஆதலால் தனக்கருகாய்ச் செல்வதுபயங்கரமான கரிலா கள்ளான கைகிராமானே யன்றி வேறு யாருமல்ல வென்று வயலா பூரணமாய் நம்பிவிட்டதால் அவளின் மனம் துன்பப்படத் துவங்கி விட்டது,

பிசசைக்காரர்களோடு நடந்த காரியத்துக்குப் பின் வயலாவும் அலதீனும் போரும் பொழுது அவளின் முகம் மாறுதலடைந்திருந்தது. ஆனால் இதற்கிடையில அவள் தனது முகக்குங்கிளை யொழுக்குசெய்து கொண்டு தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தையும் மனதில் நிர்மாணித்துக் கொண்டனள். ஆனால் தனக்குச் சமீபகாலத்தில் நிக்ருண்டாகுமென்பதையவள் நம்பவில்லை. சிவசிவாமம் சரிபாத்தி யிருந்தது. அன்றியும் தனக்கு வழித்துணையாய்ச் சென்றவரும் அவளின் வலற்காரகளும தனக்கும தனது பெண்களுக்கும் தங்கு செய்ய நாடியிருந்தார்களாயின் தூரத்தில் தனித்தவிட்டதில் தங்குகள கருத்தை நன்றிவெற்றி யிருப்பதாகிளன்றி எண்ணமும அவள் மனதிடம்பததியாயிற்று.

அச்சத்தைக்காட்டா வயலாவா அலதீனை சமீபித்து "வாருமல்லேறோடு, சீக்கிரம் போய் விடுவோம்" என்றாள்.

வயலாவின் மனதினுண்டிட்டிருந்த அச்சத்தைக் கொஞ்சமும அறியாத அலதீன் "பொருமாட்டியே, பிரியமாய் வருகின்றேன்" என்றான். சில நிமிஷங்களில் சிறு கிராமத்திற் சொந்தாரகள் அந்தக் கிராமத்தில் ஓர் மோட்டான விடுதிவிடும் ஆறு எளிய குடிசைகளுந் ஒரு நல்ல வீடும இருந்தன. அந்த வீடுகொஞ்சம் தூரத்தில் இருந்தது. அது அயலிவிருந்த வேளா போரின் ஆதீனனு ஓர் ஆ

ர்மரியனுக்குடையது. விடுதி வீட்டிற்கேர்ந்தவுடன் தனக்கும் தனது வலற்காரப் பெண்களுக்கு மாய் அந்தவிட்டைப் பெறவுக் கொள்ளலாமாவென்று வயலா உடனே விசாரித்தனள். அவ்விடத்திலேயே விடுதையவற்றம் இருந்ததால் அவளே ஓடு அலதீன் வயலாவுக்காய்ப் பேசினார். அவளேயே உலோபி ஆதீனின் சந்தேகத்துக்கொண்டிருந்தனள். அவளின் கருத்தை யறிந்துக்கொண்ட அலதீன் அவளின் செவிகளுக்கு "இந்தப் பெருமாட்டிக்கும் அவளின் கண்ணிப் பெண்களுக்கும் உனது உலோபகருணைத்தைக் காட்டாதே. உனக்குத்தக்க கைமமாயி டைக்கும்" என்று மெதுவாய் சொன்னார். இச்சொல்லோடு ஆர்மரியன் வாலாவின் கேள்விக் கிணங்கிலுன், வயலா தனது மனதிலுண்டா மிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை மறைத்துக் கொண்டி அலதீனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அந்த நாடில் அலதீனோடு பிரயாணஞ்செய்ததாக அவளுக்குத் தெரிவித்தாள். அவளின் வலற்காரப்பெண்களும் ஹாசிலிடமும இடையிடமும விடைபெற்றார்கள். மூன்று உதுமானியாக்கும் வீதி விட்டுக் குப்பாக வயலாவும் அவளின் கண்ணிப் பெண்களும் ஆர்மரியனைத் தொடர்ந்து அவளின் வீட்டுப்பக்கமாய்ப் போனார்கள்.

அலதீனிடங்களில் அவ்விட்டிற்கேர்ந்தாராகள. சேரந்தவுடன் வயலா "என்னைப் பின்தொடருங்கள், உங்களை உயிருகளுக்காய் ஒதிங்கள்" என்று சொன்னவளாக தனது குதிரையைக் கதிராய் ஒட்டத்தில் விட்டனள். சைகராவும் ஆமினுவும் துக்கத்தோடு பி

ன்னே வோடினார்கள். லய்யலி
ன் அதிகுடியமான வார்த்தைகளை
லும் அவளின் ஆச்சரியமான
வோட்டத்தாலும் அவ்வீரு பெ
ண்களும் தலைக்கப்பண்ணப் ப
ட்டார்கள். வயோகப்பண ஆ
மீனியனே யாதும் பெய்கின்றி
ஆச்சரியத்தோடு கண்களையும்
வாய்களையும் திறந்து கொண்டு
ஐதிரு பெண்கள் தனகசத்தெ
ரியாமல் மொழியும் வரையில் பார்
ததுக்கொண்டு நின்றான்.

(இன்னும் வந்தார்.)

ன் முன்னோர்கள் இங்கிலாந்தோ
டியுத்தஞ்செய்து காப்பாற்றி இ
ங்கிலாந்து மிஸ்றை விட்டுவிடா
செய்ததை மிஸ்ரிகளுக்கு நினைப்
புத்திரிதோடு, இரண்டாம மு
றை மிஸறுக்கு இங்கிலிஷியர்கள்
வரும்பொழுது பிறிட்டிஷ் உத்தி
யோகத்தர்கள் செய்த வார்த்தை
ப்பாடுகளையும் மகா பிறிந்தானி
பா செய்த பொருத்தங்களையும்
ஞாபகப்படுத்துின்றது. இந்தச
பாமபா மாதம் 14 ந்திகதி மிஸ்
றுக்குப் பாரகிலும் இங்கிலாந்
துக்கு அநிகம கீர்த்தி யுற்றதாபி
ருத்திற து மிஸ்றை வெற்றி கொ
ண்ட அரசர் இங்கிலாந்தினருக்க
வில்லை. ஆகிலும் இங்கிலாந்து கதீ
வுக்கு அவரின இராசசியத்தில் ஒ
ழுகாக இஸ்தாபிப்பதற்குக் து
ணை செய்வதற்காய் ஒர் நேசனய
மிஸறுக்கு வந்து, அவ்வொழுங்
து இஸ்தாபிக்கப்பட்டவுடன் அ
ந்தேசத்தை விட்டு விட்டுப் போ
யிறதாய வாக்குத்தத்தம் செய்தி
ற்றம். அதுமுதல் 25 வருடங்கள்
சுழுகாம அநகவாக்குத்தத்தம் நி
றைவேறாமப்பட்டயில்லை. விக்ரோ
நியா இராணி அவர்கள் செய்த
பொருத்தங்களையும் மிஸ்றில் பி
றிட்டிஷியா கொடர்சரியாய் இ
ருப்பது பிறிட்டிஷ் கொலுவகு து
ம இராசசியத்துக்கும ஒழிவேன்
து ஸாநி ஸோஸ்ஸபெரி சொல்
லியகையும் இக்காலத்தில் சொற்
ப இங்கிலிஷியர்களே நினைக்கின்
றார்கள். அனால மிஸ்ரிகளானா கா
ககளோ இவற்றை எப்பொழுதும்
நினைக்கின்றோம். இந்தவாாததை
ப்பாடுகளும் பொருத்தங்களும்
உடம்படுகககளைப்பார்க்கிலும்
மேலானவை. துரைத்தன விஷய
ககள் பொய்யும் எய்ப்புமே பென்
று சொல்லுகிறவர்க ளிருந்தா
லும் ஒரு பெரும் சீர்திருத்தமுள்
ள சாதி தனது சரித்திரத்தை

**மிஸ்றை பிறிட்டிஷியர் விதி
வார்களா?**

—:—

மிஸ்று தேசத்துக்குச் சாயாநி
னம் பெறுதற்காய் அணாககப்ப
ட்டிருக்கிற நேசனல பாராட்டி
ன் தலைவரான முஸ்தபா கபால
பாஷா அவர்கள் பென்ற செபந்
மபர்மாதம் 14 ந்திகதி பிறிந்தி
ய இராஜதானியான பரிபட்டின
“லாபிகாரே” என்னும் பிறன்
ல் பத்திரியை யில் இங்கிலாந்தின்
முதன் மந்திரியான ஸாப கமஸப
னர்மன் அவர்க டுக்கு வெளர் கடி
தம் பிரசுரித்திருக்கின்றார். அத
ன் பொழிப்பு வருமாறு:—

ஐதா - சப்தம்பர் மாதம் 14 ந்தி
கதியாகிய இந்தகாள் மிஸறும இ
ங்கிலாந்தும நினைவுகூறத்தக்கது.
1807 ம ஆண்டு சப்தம்பர் மாதம்
14 ந்திசுதி பிறிட்டிஷ் போரளி
ரர்கள் மிஸ்றி ளிருந்து புறப்பட
டு இப்பொழுது 100 வருடங்கள்
சென்றன. 1882 ம ஆண்டு சப்தம்
பர்மாதம் 14 ந்திகதி பிறிட்டிஷ்
போயீராகள் திருமபவும் மிஸ்
றுக்கு வந்து 25 வருடமாகிறது.
இந்தக்காரியம் துறு வருடங்களு
புமுன் தம்நேசத்தைத் தங்களி

கொள்ளை யிடுகையைக் கொண்டு மறுப்படுத்து மென்று நாங்கள் நம்பவில்லை. மிஸ்றைக்கீழ்ப்படுத்திக் கொள்ளுதற்குப் பேராசை யுள்ள சாதியார்கள் தெண்டித்தாலும் அவ்வாறு அதனை முற்றாய்க் கீழ்ப்படுத்திக்கொள்ள அவர்களால் கூடாமற் போயிற்றென்பதற்கு சரித்திரம சாட்சியாயிருக்கின்றது. மிஸ்று மிஸ்றிகளுக்கு மாதகிரமெ யுடையதாயிருக்கலாமென்பதை இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தார்களுக்கு சரித்திரமதெரிவிக்க தவறிலும் மிஸ்று சாதியாரின் விழிப்பு வருங்காலத்தில் மிஸ்று சுயாதீனமுடையதாயிருக்குமென்று அவர்களுக்குக் காட்டும. மிஸ்று இன்னும் நம்பிக்கையுள்ளதாகவே யிருக்கிறது. தன் ஷாவை காரியம் மிஸ்றில் தேசாபிமரணத்தை யடிகப்படுகதி விட்டது. இங்கிலாந்து மிஸ்றை நேசமுய்க் கொள்ளுகிறதோ அல்லது சத்துருவாய்க் கொள்ளுகிறதோ வென்ற கேள்வியை இன்று ஐயா உங்கள் முன்னும் இங்கிலீஷ் சாதியார் முன்னும் இருக்கின்றது. தொலகயிலும், செலவத்திலும், பலத்திலும் அதிகப்படுகிற வேர் சாதியோடு இங்கிலாந்து நேசமாயிருந்து தனது வார்த்தை தப்பாடுகளை நிறைவேற்றாமா அல்லது சுயாதீனம் பெறுதற்குத் தீர்மானித்திருக்கிற அந்த சாதியோடு யுத்தஞ்செய்யுமா? 1890 ம் ஆண்டு டிசம்பரில் எல்லா பொருத்தத்தில் மிஸ்றை விட்டுவிட்டவும் பிரிட்டிஷ் போர் வீரர்களை மிஸ்றிகளுக்கு எடுத்துப்போடவும் கூடுமென்று எண்ணிய இங்கிலாந்து இப்பொழுது அவ்வாறு செய்யக்கூடாதென்று நினைப்பதென்ன? மெஸ். கிலாட்ஸ்ரேன் 1896 ம் ஆண்டு எனக்கெழுதிய கடிதத்தில் மிஸ்றை

பிரிட்டிஷியர் விடுகிற நேரம் அநேக வருடங்களுக்கு முன் வந்து விட்டதென்று சொல்லியிருக்க, அந்த நேரம் இன்னும் வரவில்லையென்று எந்த இங்கிலீஷ் விபரலாவது எண்ணலாமா? இங்கிலாந்து மிஸ்றை மிஸ்றிகளுக்கு விட்டு விட்டால் அங்கு அரசின் மையும் பழுதும் உண்டாகுமென்று ஸார் அட்வர்டுகிறே சொல்லுகின்றார். இச்சொல் இங்கிலாந்து மிஸ்றில் 25-வருடமிருந்தும் தன் கடமையை நிறைவேற்றவில்லை யென்று அல்லது மிஸ்றிகள் தம் தேசத்தை யாவாவது சீர்திருத்தமுள்ள சாதியார்க்குள்ளிருக்க வாவது தகுதியற்றவர்களென்று காட்டுகின்றது. இங்கிலாந்துக்கும் மிஸ்றுக்கும் நிந்தையை யுண்டாக்கிற மேற்படி சொல்லைப் பட்சபாதமில்லாத வொருவனும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். மேலும் மிஸ்றிகள் தேசப்பிரமாணமுள்ள அரசாட்சியையே கேட்கின்றார்கள். தம் சாதியின் சித்தத்துக்கன்றி வேறு அதிகாரத்துக்காக கீழ்ப்படியார்கள். பிரிட்டிஷ் ஏஜன்ஸின் ஏகத்தவம தேசப்பிரமாணமுள்ள தயாளமான அரசாட்சியைப் பரக்கிலும் பலனுள்ள தென்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. இதை யேற்றுக்கொண்டால் சீவதேசம் இங்கிலாந்தைப் பரக்கிலும் நன்றாய் ஆளப்படுகின்ற தென்று சொல்லவேண்டும். நல்ல அரசாட்சி ஜனங்களின் அரசாட்சிக்கு பதலாகாது என்று நீங்களே உங்களின் உபநிதாயசங்களுளொன்றில் கூறியிருக்கின்றீர்கள். தங்களின் உரித்தை யுணர்வின்ற ஜனங்கள் தங்களின் சுயாதீனத்தை மறக்கசெய்தற்கு ஒன்றும் கூடா தென்று யானும் சொல்லுகின்றேன். ஓர் அன்னிய

னின் அரசாட்சி எப்பொழுதும் வெறுக்கப்படுகிறது சபிக்கப்படுகிறது. அடிமைத்தனத்தின் சங்கிலிகள் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் இரும்பால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவையெப்பொழுதும் சங்கிலிகளே. இங்கிலாந்தின் மெய்யான நேசன்தனது வார்த்தைப்பாடுகளை நிறைவேற்றும்படி இங்கிலாந்துக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனும், மிஸ்துக்கு விரோதமாய் இங்கிலாந்து செய்கிற காரியங்கள் மிஸ்து தேர்ச்சியும் சுயாதீனமுமடைவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று இங்கிலாந்துக்கு உண்மையோடு சொல்லுகிறவனுமே. தேர்ச்சியினதும் சுயாதீனத்தினதும் வழியில் மிஸ்து நடந்திருக்கிறது. எங்கள் சாதியைப் போன்ற அநேக நூலாண்டுகளையப் பொறுதியையும் தத்துவத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவோர் சாதி நம்பிக்கையின்றித் துயரப்படுவதுமில்லை. தனது சுயாதீனத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நாளும்பொழுது உண்டாகும் தடைகளின் முன் நிற்பதுமில்லை. மிஸ்து சுயாதீனத்தைப் பெற்றுசெல்வது இங்கிலாந்தின் துணையோடா அல்லது அதற்கு விரோதமாகவா வென்று விபரல் இங்கிலாந்தே தீர்மானிக்கவேண்டும். ஐயா இது உங்களுக்கும்தங்களுக்கும்தொப்பப்படத்தக்க நாளாயிருப்பதால் நான் இன்று தங்களுக்கு மகாபிரித்தானியாவின் வார்த்தைப்பாடுகளையும் மிஸ்தின் நம்பிக்கைகளையும் நினைப்பூட்டுகிறது புத்தியென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. நாங்கள் துரைத்தனத்தாரின் பொய்யினால் துன்பப்படுகின்றோம். ஆகிலும் எங்களின் மகிமையும் எங்களின் வழிகளின் மேன்மையும் நாங்கள் தாராளத்தோடும் இரா

ஜபந்தியோடும் நடக்கச் செய்கின்றன.

நவீன புதினங்கள்.

உலகத்தின் பரப்பிலுள்ள பத்திலொருபங்கு இன்னும் பரிசோதிக்கப்படவில்லை.

நடுத்தரமான ஒரு மனிதன் 700 வார்த்தைகளே அறிந்திருக்கின்றான்.

பிரித்தானியாவிலுள்ள ஜனங்கள் நாடகசாலைகளுக்காகும் சங்கீதசாலைகளுக்காகும் 30,000 பவுன் நாளொன்றுக்குச் செலவு செய்கின்றார்கள்.

பிரித்தானியாவிலுள்ள ஒரு மனிதனின் சராசரியான தின செலவு நாளொன்றுக்கு ஒன்பது பென்ஸ்.

மறுதேசங்களைப் பார்க்கிலும் இற்றுவியிலேயே அதிக மறியற் காரர்களிருக்கின்றார்கள்.

பிரிட்டிலியரும் சுதேசிகளும் உள்பட 25,800 ஜனங்கள் இந்தியாவில் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பரப்புகின்றார்கள்.

உலகத்திலுள்ள சுரங்கங்களில் 5 மில்லியன் ஜனங்கள் வேலை செய்கின்றார்கள். இவர்களுள் மூன்றிலொருபங்குக் கதிகமானவர்கள் பிரிட்டிலிஷ் இராச்சியத்தில் தொழிற் செய்கின்றார்கள்.

உலகத்திலுள்ள ஆகப்பெரிய கோயில் ரோமிவிருக்கின்றது. ஆகப்பெரிய வங்கி லண்டனிலிருக்கின்றது. ஆகப்பெரிய இரசம்வடிக்கும் வரி லென்லுயிஸி விருக்கின்றது. ஆகப்பெரிய துப்பாக்கி செய்யும் காரகசாலை ஜெர்மனியில் எஸன் பட்டணத்திலிருக்கின்றது.

மகா பிரித்தானியாவில் 192 மறியற்சாலைகளிருக்கின்றன.